3

rozsévač rozsievač

marec / březen
2015
ročník 84

Časopis Bratskej jednoty baptistov • Časopis Bratrské jednoty baptistů

Neboj sa, lebo ja som s Tebou

Boh sa stará

Boh počuje každý vzdych a ston

Bázeň či strach?

„…Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí!“ (Jan 14, 27)

Život bez strachu

Zlínští křesťané slavili

V neděli 1. února 2015 jste ve Zlíně slavnostně otvírali nově zrekonstruovanou modlitebnu. Jaký program jste měli připraven pro otevření modlitebny a kolik lidí se sešlo?
Slavnostní program byl připraven jako jeden celek. Po dopolední slavnostní bohoslužbě jsme pokračovali společným obědem a hned poté vzpomínkovou slavností. Většina lidí se zdržela na celý program. Při dopolední bohoslužbě nás bylo kolem 110.
Jaký oddíl z Božího slova jste vybral k této významné příležitosti?
Kázal bratr předseda BJB v ČR, bratr Milan Kern. Na základě textu z listu Římanům 12:2 mluvil o „rekonstrukci" ještě nedokončené, probíhající a ta je těžší než rekonstrukce, kterou jsme právě dokončili. Jedná se o proměnu naší mysli.
Jaké důvody vás vedly k rozhodnutí pro rekonstrukci a kdy jste začali?
Hlavně jsme potřebovali navýšit kapacitu sálu. Pro členy sboru byla těsně dostačující, ale při větší návštěvě hostí jsme naráželi na její limity. Chceme být připraveni na početní růst, za který se modlíme. K dalším důvodům patřila potřeba rekonstrukce všech rozvodů a sítí a také potřeba modernizace interiéru, aby byl vstřícnější a přívětivější pro všechny návštěvníky. S rekonstrukcí jsme začali v květnu 2014 a dokončili jsme ji o šest měsíců později.
Z čeho jste se nejvíc radovali?
Největší radost jsme prožili při získání stavebního povolení. Dále jsme se radovali z rychlého postupu prací, bezproblémového jednání s dodavatelskou firmou, z vysoké finanční i brigádnické obětavosti celého sboru, a nakonec z konečného výsledku, který předčil naše očekávání.

Jaké nepředpokládané situace jste při stavbě zažili?
Při bourání schodiště byla nalezena obálka se vzkazem „budoucím generacím", kterou tam umístili brigádníci v 80. letech minulého století. Při jednom z výkopů jsme odhalili původní schodky ke vstupu do domu.
S jakými problémy jste se při rekonstrukci potýkali a jak jste je řešili?
Díky Bohu se žádný větší problém neobjevil. Vše mohlo proběhnout dle původního plánu. Řada drobností se musela během stavby operativně řešit, ale s tím se počítalo. Výzvou byl obklad hlavic sloupů, který, dle přání architektky, neměl mít ostré hrany.
Jakými obavami jste procházeli? Jak Pán Bůh zasahoval do jednotlivých situací?
Největší obavy byly spjaty se zásahem do statiky budovy. Pamětníci, kteří znali podloží i základy, nás před takovým zásahem spíše varovali. Jejich

zkušenosti jsme zohlednili v projektu a rám se sloupy, který nahradil původní nosnou stěnu, obstál. S napětím jsme také ve víře očekávali, jak dopadne financování rekonstrukce. Bůh otevřel srdce členů sboru a ti štědře darovali. Po zaplacení poslední faktury zůstalo na sborovém účtu jen nezbytné provozní minimum. **I v tom jsme viděli Boží režii. Dal právě tolik, kolik jsme potřebovali.**
Jaká svědectví zazněla při odpoledním vzpomínání?
Svědectví se týkala vlastně celé historie sboru, především jeho touhy po vlastní modlitebně, která tu byla již od založení sboru v roce 1949. Nejzajímavější pak bylo vzpomínání na zápas sboru se státní správou o získání povolení ke koupi vlastního objektu v letech 1976-1979, v období služby kazatele Jana Titěry. Vzpomínalo se na stavbu modlitebny v letech 1983-1988 a také jsme si připomněli proměnu, kterou přízemí sborového domu prodělalo v roce 2014. Další svědectví byla zachycena ve speciálním čísle sborového časopisu Kompas, které bylo vydáno při této příležitosti.
Co je pro vás nyní důležité?
Nové prostory jsou nám velikou výzvou k další misijní službě celého sboru v městě Zlíně. Toužíme, aby byla „nová" místa v nové modlitebně co nejdříve zaplněna „novými" lidmi, kteří prožijí své obrácení a najdou tu svůj nový duchovní domov.
To vám ze srdce přejeme.

Rozhovor s bratrem kazatelem Markem Titěrou vedla Marie Horáčková

Obsah

Zlínští křesťané slavili 2
Neboj se! 3
Neboj sa, lebo ja som s Tebou 4
Ešte krok 5
Husova generace 6
Boh sa stará 7
Almužna pro Boží lásku
Nikoho nepotřebuji 8
Život bez strachu 9
Netušené bohatstvo
Boh počuje každý vzdych a ston
Ako to správne funguje 10
Existuje úkryt
Princezny a princové - život bez obav (?) 11
Bázeň či strach?
Každý může být vítěz! 12
Přijde den 13
Nechala jsem se oklamat
Dvakrát zachráněné dítě 14
Tréning identity kresťana v Poprade 15
Zemřela sestra Milada Pohlová
100 rokov rozsievania 16
Rádio7
Redakčné oznamy
Vy jste byly povolané Ježíšem Kristem 17
Inzerát
Fotokurz s Bibliou/ 3 18
Integra - Zrniečko nádeje pre africké deti ... 19
Krátke predmetové lekcie
Pokoj vám zanechávám 20

rozsievač • rozsévač
Časopis Bratrské jednoty baptistů v ČR a Bratskej jednoty baptistov v SR

Predseda Redakčnej rady: Ján Szőllős
Šéfredaktorka: Marie Horáčková

Redakčná rada:
S. Baláž, M. Kešjarová, V. Pospíšil, E. Pribulová,
Grafická koncepcia časopisu: Ján Boggero
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, L. Miklošová
Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, tel./fax +421 2 43 42 11 45. E-mail: rozsievac@baptist.sk
Vychádza desaťkrát do roka.
Cena výtlačku: 1,35 €, predplatné na rok 13,50 € + poštovné. Poštovné pre zahraničie 29 € na rok.
Bankové spojenie: ČR: Česká spořitelna Praha, č. ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840.
SR: SLSP Bratislava, č. ú. 11489120/0900, var. symbol 888.
Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsievač – časopis Brat. jed. baptistov Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I. F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120
Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4; **SR:** Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava
Uzávierka obsahu čísla 3/2015: 26. 2. 2015
Výroba: tlačiareň Weltprint, s. r. o., Bratislava
SSN 02316919 – MK SR 699/92

Milan Kern

Tento výrok nacházíme v Bibli nejméně 100krát. Někdy byl takto osloven jednotlivec (zpravidla i vlastním jménem), jindy skupina věřících, někdy i celý izraelský národ. Vždy se jednalo o Boží povzbuzení, někdy jako přímá Boží řeč, jindy skrze anděla nebo Božího služebníka. Bůh takto reagoval na lidské pochybnosti, obavy a strach.

Psychologové říkají, že strach je do určité míry potřebný, je ochranou, jinak by se člověk lehkomyslně řítil do nebezpečí. Ale když je strachu moc, již není ochranou, ale ochromením.

Je dobré, když i věřící člověk má nejdříve strach. Když racionálně vyhodnocuje danou situaci, vidí reálná nebezpečí, tak přichází obava z možných negativních scénářů. To vede k hledání Boží pomoci, ochrany, povzbuzení. Kdyby na začátku nebyl tento strach, člověk by snadno upadl do sebejistoty, falešného optimismu, neprožíval by potřebu hledání Boží pomoci.

Uvedu to konkrétním příkladem. Naše dítě jede na dalekou cestu na dovolenou. Uvědomuji si možná nebezpečí a nejsem bez obav, ale právě proto se modlím za Boží ochranu. Když se šťastně vrátí, nepřijímám to se samozřejmostí, ale děkuji za to Pánu Bohu.

Neboj se!

Boží povzbuzení „Neboj se!“ je vždy reakcí na vyslovený i nevyslovený lidský strach. Obojí, lidský strach i Boží povzbuzení, má velkou duchovní hloubku. Lidský strach začal pádem člověka v ráji. Tam poprvé měl Adam spolu s Evou strach. Od té doby je strach pro člověka všude přítomný a člověk se strachem přijímá i pozitivní zjevení andělů. Je příznačné, že zpravidla andělé začínali svá poselství slovy: „Neboj se.“ Tak to bylo i v případě Marie, Josefa, Zachariáše.

„Neboj se toho, co máš trpět“ (Zj 2, 10).

Když strach má toto hluboké negativní duchovní pozadí, nemůžeme ho být zbaveni pouhým lidským povzbuzením. Boží „Neboj se!“ je Boží milostivou reakcí na naši potřebu povzbuzení. Je mnohem více než jenom psychologickým povzbuzením. Od příchodu Ježíše Krista k nám zaznívá: Immanuel – Bůh s námi. Ne, že by se všechny okolnosti změnily podle našich přání, i nás mohou potkat nepříznivé zkušenosti. Ale víme to nejdůležitější: Bůh je s námi.

Poslední „Neboj se!“ v Bibli je zapsáno ve Zj 2:10: „Neboj se toho, co máš trpět.“ Není zde řečeno: Neboj se, nic zlého tě nepotká. Ale Boží povzbuzení proniká i do hlubin utrpení. Ježíš před svým odchodem zanechal svým následovníkům úžasný dar: „Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí!“ (Jan 14:27)

Neboj sa, lebo ja som s tebou...

„Neboj sa, lebo ja som s tebou..." (Iz 41, 10)

Každý normálny človek prežíva vo svojom živote strach. Strach môže mať rôzne príčiny a podoby, rôznu intenzitu. Môžeme sa báť objektívnych hrozieb dnešného sveta, vojny, kriminality, chorôb, dôsledkov hospodárskej krízy, straty zamestnania. Dôvodov na strach nájdeme veľa.

Strach je prirodzená vec, nedá sa bez neho žiť. Je prirodzeným poplachovým systémom ľudského organizmu, varuje nás pred blížiacim sa nebezpečenstvom. Ľudia, ktorí sa málo alebo vôbec neboja, majú poruchu správania a môžu byť hrozbou pre seba aj pre iných. Strach pred haváriou chráni vodičov (aspoň niektorých), aby nejazdili šialene. Strach pred chorobami vedie k tomu, že vymýšľame nové lieky aj spôsoby ochrany. Strach je teda v určitom zmysle pozitívny, motivuje nás k tvorivosti, k lepším výkonom.

Existuje však aj chorobný strach, ktorý dokáže ľudí úplne paralyzovať. Sigmund Freud vysvetľoval rozdiel medzi normálnym a abnormálnym strachom na príklade človeka, ktorý sa uprostred pralesa právom bál hadov, kým druhý hľadal vo svojom mestskom byte hady pod kobercom. Keď sa človek vedome nebráni pred strachom, môže sa začať báť vody, veľkých výšok, zatvorených miestností, samoty, tmy a mnohých iných vecí, až sa nakoniec začne báť, že opäť bude mať z niečoho strach.

Ľudia hľadajú východisko zo strachu rôznym spôsobom. Snažíme sa zabudnúť na realitu, ktorej sa bojíme alebo z ktorej nevidíme východisko. Zabudnutie hľadáme v alkohole, drogách, výstrednom sexe, alebo v tom lepšom prípade vo viac či menej racionálnych opatreniach. Všetky tieto opatrenia sú dočasné a môžu zlyhať. Je jasné, že na strach sa nedá zabudnúť, ani pred ním utiecť. Jediný správny spôsob je postaviť sa mu čelom, naučiť sa s ním žiť. Otázka nestojí, či sa báť alebo nebáť. Každý človek, aj ten najsmelší, sa niekedy bojí. Otázka je: „Čoho a kedy sa báť a čoho sa nebáť?"

Boh pozná naše pocity strachu, sám ich prežil, keď bol na tejto zemi v tele Pána Ježiša Krista. Vie, čo je to báť sa. Aj hrdinovia viery sa báli. Preto zaznieva na mnohých miestach v Jeho Slove výzva: „Neboj sa, nestrachuj sa!" Táto výzva však nestojí osamotene. Boh vždy povie, aj prečo sa nemáme báť. Veľmi hutne je to vyjadrené práve vo verši z proroka **Izaiáša 41, 10**:

„Neboj sa, lebo ja som s tebou, nepozeraj sa ustrašene vôkol seba, lebo ja som Boh tvoj! Posilním ťa a pomôžem ti, i podopriem ťa svojou spásonosnou pravicou."

Neboj sa, lebo „Ja Som"

To je vlastne ten hlavný dôvod, prečo sa nemáme báť. Lebo ON je. Mojžišovi sa predstavil ako „Som, ktorý som". On je Stvoriteľ neba aj zeme, všetkého, čo sa vo vesmíre, v čase a priestore vyskytuje. On to všetko riadi a udržuje svojou pravicou. On je Pánom tohto sveta, Pánom nad celou zemou, nad dejinami. On nestratil kontrolu nad tým, čo sa deje (aj keď sa nám to z nášho obmedzeného časopriestorového pohľadu môže niekedy zdať). Nie teroristi so svojimi bombami alebo biologickými či inými zbraňami rozhodujú o budúcnosti sveta, ani americký či iný prezident so svojou mocnou armádou. Boh možno dopustí, aby sa niečo strašné udialo ako dôsledok nášho ľudského hriechu a vzbury proti nemu, a my nemusíme teraz chápať, čo sa deje. Nemusíme poznať odpoveď na otázku Prečo?, ale môžeme dôverovať, že Bohu sa to nevymklo z rúk. Žalmista vyznáva túto svoju dôveru v Boha nádhernými slovami: *„Boh nám je útočiskom a silou, pomocou v súžení vždy osvedčenou. Preto sa nebojíme, keby sa aj prevrátila zem a vrchy klátili sa v srdci mora. Nech hučia, nech sa penia jeho vody, nech sa zatrasú vrchy jeho vzdutím, Hospodin mocností je s nami, hradom prepevným je nám Boh Jákobov!"* (**Ž 46, 2 – 4**).

> ***„Boh nám je útočiskom a silou, pomocou v súžení vždy osvedčenou." (Ž 46, 1)***

Neboj sa „Ja som s tebou, ja som Boh tvoj!"

Je to úžasné uistenie a zasľúbenie. Ten Boh, všemohúci Stvoriteľ, ktorý vládne nad všetkým, čo je stvorené, nie je niekde ďaleko, nie je nedostupný. On chce byť s Tebou a so mnou, s každým človekom. Kvôli tomu prišiel na svet ako človek Pán Ježiš Kristus. Kvôli tomu, že chce byť s nami, prišiel v osobe Ducha Svätého po Ježišovom odchode, aby bol s nami, aby prebýval v každom z nás. V každom z nás, ktorí sme uverili v Pána Ježiša ako pravého Boha, ktorí sme uznali, že sme hriešni, vyznali sme mu svoje hriechy a poprosili Ho, aby sa stal naším Bohom. Urobil si už tento krok? Ak nie, môžeš ho urobiť aj dnes, hneď teraz môžeš mocného Stvoriteľa neba a zeme poprosiť, aby sa stal Tvojím Bohom. On zasľúbil nám, svojim učeníkom, že s nami bude po všetky dni, až do konca sveta (**Mt 28, 20**). Preto sa nemusíš báť ničoho, čo príde, aj keby to bol koniec sveta.

Táto naša dôvera, viera v jeho prítomnosť a v Jeho pomoc nie je len predstava či nádej. Môže byť založená na našich osobných skúsenostiach z minulosti.

V **Žalme 46, 1** čítame: *„Boh nám je útočiskom a silou, pomocou v súžení vždy osvedčenou,"* a v **Žalme 34, 5** žalmista vyznáva: *„Hľadal som Hospodina a vyslyšal ma i vytrhol ma zo všetkých mojich hrôz."* Určite každý z nás veriacich má skúsenosti z minulosti, keď nás Boh zachránil. Možno to nebolo v tom čase a takým spôsobom, akým sme si to my predstavovali, ale On to urobil. Spomínajme vo chvíľach, keď sa nás zmocňuje strach z čohokoľvek, na to, čo Boh už doteraz vykonal v našich životoch, ako nás chránil aj zachránil, ako nás prevádza cez rôzne skúšky.

Bojme sa Boha, nie ľudí alebo udalostí

Satan sa snaží využívať náš strach – túto mocnú zbraň, aby nás odzbrojil, paralyzoval, aby sme nič nerobili, aby sme sa zmierili so situáciou. Strach je jeho osídlom, do ktorého sa nás snaží dostať. Je dobré si pripomínať Božie Slovo, aby sme vedeli proti nemu bojovať. V **Pr 29, 25** čítame: *„Strach pred ľuďmi kladie osídlo, ale kto dúfa v Hospodina, bude chránený."* Od nezdravého strachu z ľudí a ich činov nás môže chrániť jedine viera v Boha. Strach máme mať, ale nie z ľudí. V prorokovi Izaiášovi nás Písmo aj priamo vyzýva: *„Nenazývajte sprisahaním všetko, čo tento ľud nazýva sprisahaním! Nebojte sa toho, čoho sa on bojí a neľakajte sa! Hospodina mocností pokladajte za svätého, nech On je vaším postrachom a ľakom"* (**Iz 8, 12 – 13**). Varuje nás, aby sme nešli cestou ľudí okolo nás – cestou nedôvery voči Bohu, cestou spojenectva so zlom. Máme na výber: buď sa bojíme Boha, alebo ľudí, udalostí, okolností okolo nás. Je tu jasná súvislosť: Čím menej sa človek bojí Boha, tým viac sa musí báť samého seba, ľudí a ich zlých hriešnych činov. Čím viac sa bojí Boha, tým menej sa musí báť ľudí.

Nebojme sa o pominuteľné veci, bojme sa straty večnosti:

Písmo hovorí ešte o jednom strachu, ktorý je opodstatnený a veľmi závažný: máme mať strach zo straty večnosti. Pán Ježiš Kristus hovoril svojim učeníkom aj nám: *„A nebojte sa tých, ktorí mordujú telo, ale dušu nemôžu zamordovať, radšej sa bojte Toho, ktorý aj dušu aj telo môže zahubiť*

v pekle. Či nepredávajú dvoch vrabčekov za groš? A ani jeden z nich nespadne na zem bez vôle vášho Otca. A vám aj všetky vlasy spočítal na hlave. Preto nebojte sa, vy ste viac ako mnoho vrabcov!" (**Mt 10, 28 – 31**)
Tieto Ježišove slová nám odkrývajú úplne iný pohľad. Obrazom o vrabcoch a vlasoch na hlave nám ukazujú absurditu nášho strachu o pozemský život. Bez Božej vôle nezahynie ani vrabec, nevypadne dokonca ani vlas z tvojej hlavy. Ako keby hovoril: „Nebuď blázon, strachuj sa a staraj sa o záchranu svojho večného života, ten tvoj pozemský má pevne v rukách Boh a dal ti ho práve kvôli tomu, aby si počas neho spoznal Boha a Jeho lásku, a získal tak večný život." Nepatríš náhodou medzi takýchto bláznov?
Božia výzva, aby sme sa nebáli o pominuteľné veci a pominuteľných ľudí teda platí nielen pre prítomnosť, ale aj pre budúcnosť. *„Posilním ťa a pomôžem ti"* – teraz, tu a v tejto chvíli, vtedy, keď to bude potrebné, *„i podopriem ťa svojou spásonosnou pravicou"* – jedine Božia moc, Jeho pravica, Jeho skutok – obeť Pána Ježiša Krista na kríži nám priniesla a prináša aj dnes spásu – záchranu, večný život. Ak si prijal dar večného života od Boha, prečo by si sa mal báť tých, čo môžu ukončiť tento tvoj pozemský život? Veď vieš, kam po smrti ideš – k milujúcemu Otcovi a k Pánovi Ježišovi Kristovi, ktorý prichystal pre teba miesto.
Nestačí to všetko, čo sme tu zistili z Božieho Slova, len teoreticky vedieť. Musíš to žiť. Martin Luther King mal celú jednu kázeň, ktorú nazval Prostriedky proti strachu. On sám, hoci mal strach, odvážne sa mu postavil a vykonal veľké veci, ku ktorým ho Boh povolal.

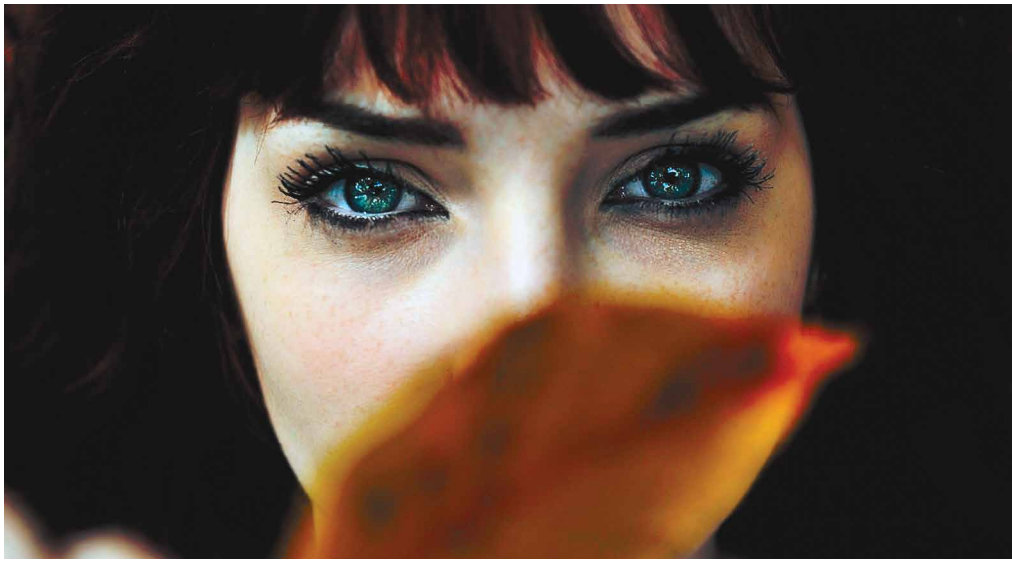

Najmocnejší prostriedok proti strachu je láska

Apoštol Ján to odhaľuje vo svojom liste: *„V láske nieto strachu, ale dokonalá láska vyháňa strach, pretože príčinou strachu sú úzkosti pred trestom, a kto sa bojí, nie je dokonalý v láske"* (**J 4, 17b – 18**). Božia láska k utrápeným ľuďom okolo nás môže motivovať k tomu, aby sme sa nebáli ísť a robiť veci, ktoré sme doteraz nerobili. Aby sme hoci s roztrasenými kolenami a rukami išli a konali Božiu vôľu a zachraňovali hynúcich ľudí, ktorí umierajú od strachu o svoj pozemský život, ale pri tom nemajú večný život. On ťa posilní a podoprie v tvojom zápase so strachom iných ľudí aj so strachom tvojím. Príkladom toho nám je samotný Pán Ježiš. On sa v Getsemanskej záhrade, tesne pred svojím ukrižovaním určite ako človek bál utrpenia, ktoré Ho čakalo. Jeho láska k nám ľuďom však premohla strach, vložil sa s dôverou do rúk Nebeského Otca, prijal Jeho vôľu a išiel na kríž. Otec mu dal slávne víťazstvo vo vzkriesení. Pán Ježiš svojou láskou k nám prekonal strach z utrpenia, zo smrti. Chce, aby sme Ho aj v tomto nasledovali.
Myslím si, že Boh chce, aby sme v dnešnom svete plnom beznádeje a strachu boli majákmi nádeje, aby sme svojím myslením, slovami a činmi boli svedectvom o tom, že sa dá žiť aj na tomto svete plnom hrozieb, že nemusíme zabudnúť alebo utiecť. Môžeme žiť síce so strachom, ale so zdravým, prirodzeným strachom, so strachom o podstatné veci, a s nádejou večného života.

Ján Szőllős

Ešte krok

**Pozdvihol som svoje oči k horám.
Odkiaľ by mi pomoc prišla?
Pomoc moja je od Hospodina,
ktorý učinil zem i nebesia.**

**Išiel som na kopec,
vysoko a ešte vyššie,
chcel som sa Ťa dotknúť,
chcel som Ťa aspoň vidieť.**

**Nohy ťažké, rýchly dych,
na pleciach v batohu veľký otáznik.
Išiel som vysoko, tam, za Tebou, na vrch
pýtať sa na moje poslanie a na môj vzlyk.**

**A keď som už nevládal,
vravím si – ešte krok,
ešte jeden a potom ďalší,
na chvíľu zastaví ma iba malý vodný tok.**

**V ceste sú balvany, spadnutý strom
a ja sa pripravím na odvážny skok,
na klzkých, mokrých skalách
ide mi takmer o život.**

**Do korún vysokých stromov
dravý vták si sadol,
veverička zbehla dolu kolmým kmeňom,
jašterička v skalách pevný úkryt má,
z húštiny plachá srna vybehla.**

**Prečo idem do výšin brál?
Či tam jediný Ty úkryt máš?
či iba tam je Tvoj majestát a trón?
Či iba tam je možné spojiť môj život a Tvoj?**

**Nie, Ty si Vládca sveta a všade si,
počuješ všade, vo dne a aj v noci,
vidíš každý kúsok sveta
pred Tebou nič a nikto neskryje sa.**

**To len mne je bližšie
hľadať Ťa v tejto výške,
tu, bližšie k nebu
predkladať Ti prosbu svoju
a viem, že Ty mi rozumieš.**

**A tak tu, na vrchole,
vkladajúc sa do Tvojej vôle
chcem vedieť: prečo som tu
a ako mám žiť ďalej?**

**Tu tajomnosť vnikla mi do žíl
a srdce bije ako zvon,
Hospodine, Bože zástupov,
čo je človek, že si naňho nezabudol?
Čo som ja, že pamätáš na mňa?**

**Som len prach zeme,
ktorý si vo svojej dlani sformoval,
svojím dychom oživil,
svojou nehou poláskal.**

**Hospodine, Bože zástupov,
Ty si pomocou, vždy dokázanou,
Ty si mojou záchranou a silou,
Ty si cestou, pravdou aj životom,
Ty si štítom a pevnou skalou.**

**Ty vždy so mnou kráčaš,
Ty moje chyby naprávaš,
keď neviem, kam ísť mám,
Ty moje nohy sprevádzaš**

**ďalej mojím dňom aj životom,
ďalej s Tvojím posolstvom,
ďalej, aj keď často nevládzem,
ďalej Ti verný zostanem.**

**Ďalej, až do Tvojho kráľovstva,
ďalej, v službe až do konca.
Ďalej, krok za krokom,
ďalej mne darovaným životom.**

**Ďalej pôjdem a stále ďalej,
na konci mojich krokov je nádej,
a nielen nádej, ale istota a viera
a Ty ma vždy dovedieš do cieľa.**

Vaška

Husova generace

V roce 2015 si připomínáme (pravděpodobně) 644 let od Husova narození (přesné datum není známo) a 600 let od jeho mučednické smrti v plamenech na kostnické hranici - 6. července 1415.

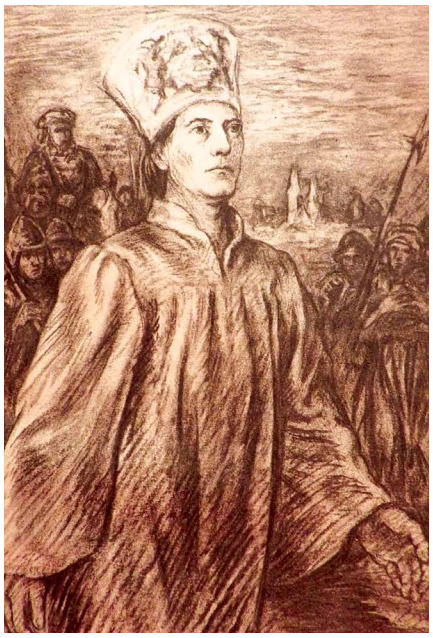

Jan Hus a okruh jeho přátel

Již ve 14. století pronikaly do Čech myšlenky anglického reformačního myslitele Jana Viklefa a to především skrze studenty, kteří studovali v Anglii. Ti po svém návratu domů šířili tyto myšlenky mezi svými přáteli a tak kypřili „duchovní půdu". Ale v Čechách - nezávisle na Viklefových myšlenkách - pozval císař Karel IV. z Vídně do Prahy slavného kazatele Konráda Waldhausera, aby zde kázal. Na jeho kázání chodili jen posluchači, kteří hovořili nebo rozuměli německy či latinsky a pod jeho kazatelnou sedával i Jan Milíč z Kroměříže. Po smrti Waldahausera se Jan Milíč ujímá zvěstování evangelia místo Waldhausera a již káže v českém jazyce. Tím se rozhýbaly události, které přišly na začátku 15. století. Jan Milíč byl později nazýván otcem české reformace. Nespokojenost s duchovním stavem nejen u obyvatel Prahy se šířila čím dál víc.

To, co se šířilo v Praze i jinde, vnímá Hus velice silně. A nejednalo se jen o myšlenky Jana Viklefa, ale i o myšlenky, které vznikaly v českém prostředí. Nemalý vliv na něj měl Jan Milíč z Kroměříže a další. Hus byl především zasažen a ovlivněn Biblí. Byla to Bible, která formovala Husův život, dávala mu sílu a odvahu. Hus se skrze Bibli díval do minulosti, přítomnosti i budoucnosti. Ale nejvíc jej zajímala přítomnost, v níž žil. V Bibli objevil tajemství Boží Pravdy a této pravdy se držel až do chvíle, dokud jej neumlčely plameny kostnické hranice!

Někteří z Husových přátel při něm stáli, když byl na Karlově univerzitě, kázal v Betlémské kapli, když musel odejít z Prahy na venkov, ale i když byl v kostnickém vězení. Ale byli i takoví z jeho přátel, kteří ho zradili, zejména přítel Štěpán z Pálče. Hus vyznává, že Pravda je mu bližší než přítel Páleč. Z věrného přítele Pálče se stal jeden z jeho úhlavních nepřátel. Husovi přátelé mu byli věkově blízcí. Na jeho straně stáli a obhajovali ho jeho spolužáci, žáci i učitelé. Stála při něm jeho generace i jemu věkově vzdálení, duchovní a mezi jeho přátele a ochránce patřil nejeden šlechtic, nemluvě o jeho Betlémských posluchačích. Na jeho straně stáli všichni, kterým šlo o nápravu církve. Zastával se ho i král Václav IV. Přidal se k těm, kterým šlo o obnovu církve. Věděli, že církev sešla z cesty a to již dávno před tím - kdy Pán Ježíš Kristus již přestal být hlavou církve a byl nahrazen papeži. Do čela nápravy církve se postavil (nebo byl postaven) Hus a k němu se přidali i jeho blízcí, přátelé z různých vrstev.

Husův radikalismus

Jak chápat Husův radikalismus? Jeho radikalismus je na jiné bázi, než vidíme radikalismus dnes. A to jak politický, tak náboženský. Husův radikalismus měl základ v Bibli. Držel se toho, co vyčetl z biblických textů a od toho neuhnul. Nikdy neustoupil z požadavků Bible. **„Pravda!"** To bylo slyšet v jeho kázáních v Praze nebo ve vyhnanství na českém venkově. Tuto pravdu nezapřel ani pod vyhrůžkou smrti v Kostnici.. Radikalismus může někdy lidem škodit. Ale tehdy se tomu radikalismus neříkalo. Hus byl zakotven v Bibli. Od poznání Pravdy se neuchýlil napravo ani nalevo.

Jaké byly Čechy v Husové době?

Celá Evropa, nevyjímaje Čechy, byla pod nadvládou církve. Církev mluvila do všeho. Do života lidu i do politiky. Evropské státy byly v područí církve. Král se nemohl bez papežského „pomazání" stát králem. A jak se Evropa tehdy dívala na to, co se v Čechách děje? Byla znepokojena. Evropa byla svým způsobem rozdělena již ve 14. století. Dvojpapežství mělo podíl na rozdělení států mezi sebou. Jedna část Evropy se přiklonila k papeži v Avigonu ve Francii, druhá část zůstala při římském papeži, Praha zůstala při římském papeži. To, co se dělo v Praze, sledovala s obavami téměř celá Evropa. Do problému dvojpapežství zasáhlo i dění v Praze. Karlova univerzita v tom hrála nemalou roli. V té době cizina hleděla na události v Praze se značnými obavami - totiž, že v Čechách není daleko ke kacířství - ne-li, že zde kacířství již nastalo.

Jeroným Pražský

Jedna z velice výrazných postav byl vedle Jana Husa jeho přítel a spolužák - Jeroným Pražský. Byl velice vzdělaný a pro Husa a jeho učení oddaný a užitečný. Po studiích v Praze, na Karlově univerzitě, odchází studovat do Oxfordu. Tam se zajímal o myšlenky Jana Viklefa a odtud odešel studovat do Paříže na Sorbonu. Ze Sorbony odjel do Německa - do Kolína nad Rýnem a poté šel studovat do Heidelberku. Na všech univerzitách studoval i přednášel filosofii, ale netajil se názorem Jana Viklefa. Někdy i tajně šířil Viklefovy myšlenky. V Heidelberku se setkal se Stanislavem ze Znojma, který zde studoval. Také Stanislav byl zastáncem i šiřitelem myšlenek Jana Viklefa a přítelem Jana Husa. Zastával se jeho učení. Z důvodu šíření Viklefových myšlenek v Heidelberku nebyli oba Češi po vůli bakaláři teologie Ludolfu Heistermannovi. Ten je zamýšlel obžalovat u římské kurie z kacířství. Heidelberk se pro ně stal nebezpečným místem. Proto se v roce 1406 vrátili do Prahy. Rok nato na ně Ludolf Heistermann žalobu skutečně podal. Stanislav ze Znojma se musel dostavit k papežské kurii, aby se zde zodpovídal z kacířství. Věděl, v jaké pasti se ocitl. Ze strachu z žaláře se Stanislav ze Znojma vzdal myšlenek Viklefových i přátelství s Janem Husem. Vedle Pálče byl Stanislav ze Znojma již druhý přítel, který Jana Husa opustil. Na kostnickém koncilu se oba Husovi bývalí přátelé stali úhlavními nepřáteli, zejména Páleč.

Doba strachu

Nastala doba, kdy se i Jeroným, věrný Husův přítel, Husa vzdal a odvolal 45 Viklefových článků a 30 článků Husových. K odvolání jej přinutil strach z upálení jako kacíře. Za několik měsíců litoval svého selhání a zrady a před kostnickým koncilem svou zradu odvolal. Za necelý rok po Husově smrti byl i on upálen v Kostnici na stejném místě jako Hus.

Jan Hus stál za tím, co kázal, neboť věděl, že stojí na straně Boží pravdy. A tuto pravdu nehodlá za žádných okolností opustit – a také ji nepustil. Hus věděl, co ho čeká, když neodvolá. Svým duchovním dílem věrnosti stál za každých okolností, jako Boží svědek, který se nenechal umlčet, čímkoliv a kýmkoliv vystrašit.

Reformace

To, co se dělo v Čechách, v Evropě, byla v pravém slova smyslu skutečná reformace. I za sto let po Husově smrti se německý reformátor Luther hlásí na církevním sněmu v Lipsku k Janu Husovi. Nebál se, že bude kvůli tomu pokládán za kacíře. Husovo duchovní ovoce u nás je i Jednota Bratrská. Jan Hus pravdu neopustil. Ač ho někteří ze strachu opouštěli, Hus neopustil pravdu. Pro tuto Boží pravdu položil i život. Snažil se a dělal všechno pro to, aby přiměl církev, které byl knězem, aby se vrátila k tomu, který byl původcem církve - ke Kristu. Hus i jeho přátelé uznávali jedinou hlavu církve - samého Krista. Po čase zasáhl Husův vliv celou Evropu. Jeho plody vidíme i v Bratrské Jednotě Baptistů o 400 let později v Čechách i na Slovensku. S plody Husovy reformace se můžeme i dnes setkat na všech kontinentech, pod jménem Moravská církev.

Přikládám citaci z jednoho Husova kázání v původním znění: (Matouš 18,23-35).

Svatý Augustin říká: „Kto jest, by nebyl dlužník boží? Jediné ten, v němž nižádný hřích nemóž nalezen býti. A tak každý člověk jest dlužník Kristóv…A když neměl jest, čím by nebo odkud by „zaplatil," neb navráti, to věz, že moci svú dosti učiniti nemohl, neb také jest, že člověk sám od sebe móž v hřích upadnouti, ale bez božie pomoci z hříchu vstáti, ani dosti učiniti; neb die Kristus, Jan 6,44: Nižádný nemóž přijíti ke mně, jedine ač otec mój potáhne ho." Husova Postila, str. 425

Vlastimil Pospíšil

Boh sa stará

Misionárka Szilvi Kevezsda slúžila najprv vo Word of life v Čiernej Hore pri Blansku, teraz pracuje (už po druhý raz) v Detskom domove v Mogogosieku v Keni. Svoju službu nám priblížila v krátkom svedectve.

Prišla som 8. novembra s rodinou Fichtnerovcov, ktorá ma štyri dni predtým vyzdvihla na letisku v Nairobi. Prvé dni som strávila u nich v Nakuru, kde som sa mohla trošku aklimatizovať. Veľmi som sa tešila, keď ma po návrate deti v domove spoznali a spolupracovníci ma tiež srdečne vítali. Sme tu ako jedna veľká rodina.

Teraz je tu tridsaťšesť detí, z toho štyri boli adoptované a ďalšie zase prišli odvtedy, čo som tu bola naposledy vo februári. Tento domov je určený pre deti do veku šesť rokov. Pokiaľ si ich príbuzní nevyzdvihnú a nevezmú k sebe, potom sa dostanú do ďalšieho domova. Niektoré z nich majú veľmi ťažké osudy... Môžeme byť len vďační, že Pán Boh sa stará a že vždy sa nájdu kresťania, pre ktorých je táto služba dôležitá a ktorí sa verne o tieto opustené deti starajú. Riaditeľka domova je veľmi statočná žena – skvelý príklad pre nás všetkých. Nie náhodou patrí tento domov medzi najlepšie v Keni. Deti sú tu v bezpečí, dobre je o ne postarané a vyrastajú v peknom prostredí. Inak sú veľmi temperamentné, hlučné, ale tiež zlaté a vďačné. Potrebujú veľa našej lásky, trpezlivosti a múdrosti. Ale hlavne potrebujú modlitby, aby mohli spoznať Pána už v tomto mladom veku a kráčať s ním, aby mali šťastný život.

Nedeľná škola

V nedeľu máme na výber tri zbory, kam sa môžeme vydať na cestu s deťmi peši. V týchto zboroch nie je žiadna nedeľná škola, preto ju robíme my v našom areáli každú nedeľu ráno o ôsmej, ešte pred zhromaždením. Od nás sa zúčastní asi pätnásť detí, zvonka sa k nim ešte pridá približne ďalších dvadsať. Na začiatku veľa spievame, potom sa deti učia veršík, nasleduje príbeh, modlitba, pieseň a modlitba za dary. Ja som deťom rozprávala príbeh o misionárovi Arthurovi Mouwovi, ktorý slúžil v Západnom Borneu, a o tom, ako sa tam Dajakovia naučili dávať. Neskôr budem učiť príbehy zo začiatku Starého zákona: o stvorení, páde, o Kainovi a Ábelovi, Enochovi a Noachovi. Vždy keď učím v nedeľnej škole, potrebujem prekladateľa, lebo nie všetci rozumejú po anglicky, ale Josephine, jedna spolupracovníčka, je mi v tom veľkou pomocou. Raz, keď sme ešte čakali na príchod ďalších detí, som sa dostala do rozhovoru so Scandy. Pozdravila som ju, opýtala som sa, ako sa jej darí, a ona vytiahla z vrecka papier a povedala, že myslela na mňa celý týždeň a modlila sa za mňa. Potom mi prečítala z papiera modlitbu, ktorú sama napísala Pánu Bohu. Modlila sa za ľudí v Ugande, Tanzánii, v Európe a tiež za mňa a za moju rodinu. Bolo to pre mňa veľkým povzbudením! Potom povedala: „Dnes mám narodeniny!" Desať rokov. Tunajšie deti nedostávajú na narodeniny darčeky, stačí im, keď dostanú niečo špeciálne na obed a niekto im upečie niečo sladké. Scandy žije so starou mamou a s bratom, jej mama prednedávnom zomrela a otca nemá. A predsa vyzerá šťastná a to najdôležitejšie je, že verí v Pána Ježiša ako svojho Spasiteľa. Povedala mi, že by rada namaľovala červený kríž, aký mám ja – používam ho pri vyučovaní. Tak sme si ho nakreslili, vymaľovali a potom sme ho chceli vystrihnúť. Pre deti to nie je ľahké. Nemajú doma žiadne nožnice, žiadny peračník, možno len jednu ceruzku. Sú veľmi rady, keď dostanú možnosť niečo vymaľovať farebnými ceruzkami.

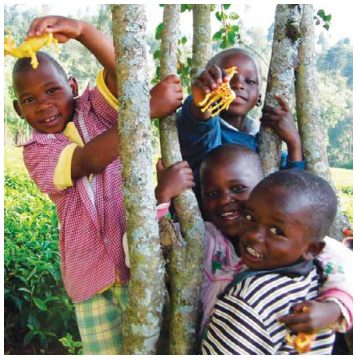

Ďakujeme pekne za záujem o našu službu a za všetky modlitby a dary.
Nech vás Pán Boh bohato požehná.

Szilvi Kevezsda

Almužna pro Boží lásku

Hudební skladatel Augustín Barrios Mangoré (1885 - 1944) napsal krásnou skladbu s názvem: El ultimo trémolo, Vals Op. 8, No. 3. Tuto skladbu zařadila do únorového koncertního programu kytaristka Irena Babáčková. Před tím, než ji zahrála, řekla: „Skladatele Barriose mám moc ráda a název skladby, kterou vám nyní zahraji, znamená v překladu „Almužna pro Boží lásku". Nevím, co název znamená. Ptala jsem se svých učitelů, ale nikdo mi nebyl schopen věc vysvětlit. Neví někdo z vás, co by to mohlo znamenat?"

V sále nikdo neodpovídal. Viděla jsem příležitost ke svědectví. Vzpomněla jsem si na verš ze Skutků apoštolů 8. kapitoly, verš 26 – 40. Na voze jel dvořan –Etiopan, četl Boží slovo z proroka Izaiáše, ale nerozuměl mu. Pán Bůh na to místo poslal Filipa, ten šel vedle vozu, a když slyšel, že dvořan textu nerozumí, nabídl se, že mu věc vysvětlí. Dvořan poprosil Filipa, aby nastoupil do kočáru, přisedl k němu a Boží slovo mu vyložil. Tak se také stalo a dvořan zatoužil být pokřtěn.

O přestávce jsem zašla za umělkyní do šatny, abych si s ní popovídala o nesmírné Boží lásce, kterou si nikdo z nás nedovede představit. Ta láska šla až na kříž, kde Boží Syn z lásky k nám umíral, prolil svoji svatou krev, abychom mohli být smířeni s Bohem a byli zachráněni pro věčnost. Řekla jsem jí, že skladatel pravděpodobně napsal tuto skladbu ze srdce a z lásky k Bohu a i když je skladba tak nádherná, považoval to za pouhou „almužnu", kterou mohl Bohu dát za to, co pro něj učinil. Skladatel nám vzkazuje, že nic nemůžeme udělat pro to, abychom Bohu oplatili Jeho lásku, něco mu darovali, protože Jeho láska je nezměřitelná. Nemáme Mu co dát, protože vše, co máme nebo umíme, je od Něj. Skladatel vydal ze svého srdce to, co do něj Pán Bůh vložil. Sloužil Bohu svým darem.

Kytaristka řekla, že tímto způsobem s ní ještě nikdo nemluvil. Modlím se, aby v srdci zatoužila po Boží lásce a poznala osobně Pána Ježíše Krista.

Pán Bůh pro nás připravuje nejrůznější příležitosti. Také naši sestru - Szilvi Kevezsdu povolal na misii do cizí země, ona Jej poslechla a odjela již podruhé do Afriky. Teď již – jak říká – za „svými" dětmi, kterým slouží k poznání Pána Ježíše Krista. Mysleme prosím na modlitbách nejen na tyto ženy, ale i na další lidi, které máme kolem sebe, k nimž nás Pán posílá.

Marie Horáčková

Nikoho nepotřebuji

V dnešní době je v módě nezávislost. Cílem mnoha lidí je bohatství, sláva a moc. Toho někteří různými způsoby i dosáhnou a plní si tím svoje sny a touhy srdce – všechno zajistit sami, z vlastních sil, nezávisle na Bohu, aby světu předvedli svoje schopnosti. Podle toho pohlíží na lidi kolem sebe. Jsou tyto věci opravdovým cílem našich životů? Při přemýšlení nad Božím slovem a na modlitbách zjišťujeme, že Boží prostředky a cíle pro nás jsou diametrálně odlišné a přece se nemusíme bát, že nebudeme mít co jíst. Při poslechu slova, zapsaného v evangeliu podle sepsání Lukáše v 11. kapitole, 5. – 9. verši, popisující muže v nouzi, jak vyhledá svého přítele a vyburcuje jej o půl noci ze spánku, jsem si uvědomila několik věcí.

Vyrušit přítele v jeho domě?

Představme si, že jsme v hlubokém spánku a najednou slyšíme – nejdřív jakoby ve snu, potom skutečně dlouhé zvonění zvenku a bouchání na dveře. Zjistíme, že za dveřmi stojí náš dobrý známý. Jak bychom se v této situaci zachovali? A naopak, tloukli bychom o půl noci na dveře našich přátel, kdybychom potřebovali pomoc?

Nedůvěra

Který „normální" člověk dnes v nouzi vyhledá přítele? Je přece spousta jiných příležitostí k setkání s přítelem, popovídat si s ním a rozhodně od něj není dobré něco žádat. Je nám proti mysli přiznávat svoje nezdary. Co by si o mně pomyslel? Nakonec si řeknu: „To tak, ještě být na někom závislý, ukázat svou bezmocnost a neschopnost, to nikdy. Na všechno si vystačím sám. Nikoho nepotřebuji. Nejdřív vyčerpám všechny dostupné způsoby a nakonec, když stále nevidím východisko, povzdechnu: „Já se snad začnu i modlit... To možná využiji, ale jen kdyby nevyšlo jiné řešení."

Strach

Muž, o němž se zmiňuje Lukáš, měl pravděpodobně strach. Proto na svých cestách směřoval své kroky k bydlišti svého přítele v tak pozdní hodině a hledal u něj pomoc. Nevíme, proč zrovna o půl noci. Připomnělo mi to farizeje, který vyhledal Ježíše v noci, protože se obával, aby ho nikdo neviděl, aby neměl ostudu a nebyl zbaven místa v radě.

Dobrý přítel pomáhá

Musel to být dobrý přítel, jinak by si muž nedovolil jej v noci vyrušovat a také věděl, že ho neodmítne. Přítel opravdu vstal a vpustil jej dovnitř i v tak pozdní hodině. Viděl, že příchozí má hlad, chtěl jej pohostit, ale neměl doma dostatek jídla. Zašel tedy k sousedovi, zabušil na dveře a zavolal: **„Příteli, půjč mi tři chleby, protože právě teď ke mně přišel přítel, který je na cestách a já mu nemám co dát."** Ten zřejmě nebyl tak pohotový ani nadšený, a

proto mu zevnitř odpovídá: **„Neobtěžuj mě, dveře jsou již zavřeny a děti jsou se mnou na lůžku. Nebudu přece vstávat, abych ti to dal."** Dále je v tomto úseku Písma napsáno, že **pro neodbytnost svého přítele nakonec vstane a dá mu vše, co potřebuje.**

Muž tak dlouho tloukl na dveře, až nakonec dostal chleba pro svého přítele.

Pán Bůh na nás čeká

Ale Pán Bůh na nás opravdu čeká, je připravený nám pomoci, má nás rád, touží po úzkém vztahu s námi. Za Ním můžeme přijít kdykoliv, v klidu a s důvěrou Mu přiznat svoje nezdary a pády. Nebude námi pohrdat, ale pomůže nám. S Ním můžeme vždy začít znovu. Ve svém slově nás vyzývá: **„Proste, a bude vám dáno. Hledejte, a naleznete. Tlučte, a bude vám otevřeno. Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu bude otevřeno" (L 11, 9-10).**

V evangeliu podle sepsání Lukáše v 11. kapitole ve 13. verši je odkaz na jednání našeho Pána, na Ježíšovo milosrdenství: **„...čím spíše váš otec z nebe dá Ducha svatého těm, kdo ho prosí."**

Jak měříme Boží lásku?

Máme v srdci touhu po Boží blízkosti? Po tom nejužším vztahu s Bohem, po hlubokém osobním vztahu s Ním? Nebo pochybuji a říkám si, proč bych se na Něj měla obracet? Vždyť většinou mlčí a já nedostávám to, za co se modlím.

Proč Bůh mlčí?

Pravděpodobně nás hodlá něčemu naučit. **Učí mě pokoře.** Jestliže se obracím se svým problémem k Bohu, musím se před Ním nejdřív pokořit. Musím také věřit, že Bůh je schopen udělat všechno, věřit v Jeho moc. Uvědomit si, že Bůh je věrný a že mne má rád a proto buď dostávám, za co prosím – to když je to pro mne dobré nebo také nedostávám – to když věc, za niž prosím, by nebyla pro mne nejlepší. A to On vidí lépe než já.

Učí mne také vděčnosti. To když od Něj dostanu to, za co žádám. Měla bych si uvědomit, že všechno, co mám, je od Boha. Nic jsem si sama ze své moudrosti a síly nevydobyla.

Učí mne také vytrvalosti. To v případě, že nevyslýchá moji modlitbu hned a chce, abych byla na modlitbách vytrvalá. Kolikrát se modlím za jednoho člověka celý život a stále u něj nevidím obrat k lepšímu. Ale věřím, že Bůh moje modlitby slyší a odpoví na ně a já to ani nemusím vidět. On má svůj čas. Možná už zde na tomto světě nebudu a stane se to. Modlila jsem se 17 let za svého syna, který se určitou dobu odvrátil od Boha a Bůh jej v Jeho čase k sobě přitáhl. Jsem Mu za to nesmírně vděčná a uvědomila jsem si, co je na tomto světě nejdůležitější.

Učí nás důvěře v Něj, uvědomit si, že v Něm máme naději. A v prvé řadě **nás zbavuje strachu**, dává nám život bez strachu, protože víme, že na Něj se můžeme spolehnout na 100% a to nejen ve vztahu k budoucnosti, ale i pro dnešek. Jednou byla moje známá tak zmítaná strachem, že se bála usnout. V noci prožívala hrozné věci a nemohla se jich zbavit. Bála se i Boha. Jednou večer jsem se za ni modlila a najednou zazvonil telefon. Moje známá mi přikazovala, abych se hned přestala za ni modlit. Nechtěla, abych se za ni modlila, měla strach z Boha. Po mnoha společných setkáních a ujištěních, že Pán Bůh chce pro ni jen to nejlepší, se tato žena odvážila na modlitbách oddat Bohu, vložit své bolesti do Jeho rukou a nechat Jej ve svém životě jednat. Přestala Mu vyčítat, že jí některé věci nedával nebo měnil. Bůh jí dal nové srdce a zbavil ji bolestí a strachu, zlých snů a dnes se z ní stala oddaná křesťanka. Svědčí svým známým všude, kde jen může, žije svůj život bez strachu a ve svobodě, je volná a spokojená.

Život v Jeho pokoji

Bůh nás učí v evangeliu podle sepsání Matouše (Mt 6,5-8), jak se máme modlit a žít tak bez strachu Zároveň nám vkládá do srdce Jeho pokoj, jaký nám svět nemůže nikdy dát. Nejsme závislí na lidech, ale na Bohu. On má moc všechno změnit.

Marie Horáčková

Život bez strachu

„Nebojím sa zlého, lebo Ty si so mnou." Áno, na jednej strane je tu viera a odovzdanie života do rúk nášho mocného Pána . Na druhej strane za život bez strachu máme preberať zodpovednosť na modlitbách, v aktívnom boji so zlom**: „A neuvoď nás do pokušenia, ale zbav nás zlého."** Zbav ma môjho zla. Osloboď ma, Bože, od každého, aj drobného popudu zlého srdca. Ak zodpovedne sledujeme svoje myšlienky a pocity, musíme si priznať, že zvyčajne sa nezaoberáme zlom vo vlastnom srdci. Hryzie a dráždi nás zlo iného človeka. Iní ľudia sú zlí. A je ich naokolo stále dosť. Lenže zloba, hriech striehnu pred dverami nášho vlastného srdca. Zahrávame sa s myšlienkou, že treba meniť a napravať iných. Kto však zmení srdce iného človeka? Iného môžeme obviniť, ale nie zmeniť. Zmeniť môžeme iba vlastné srdce. Zradný útok pokušiteľa spočíva v tom, že naša myseľ vlastné zlo odignoruje, presunie ho na iných, a takto ani nepostrehneme, čo diabol pokúšaním sleduje: „Zlodej prichádza, len aby kradol, zbíjal a hubil." Vytvára **podmienky pre život v strachu.** Učili sme sa, že „v láske nieto strachu, ale dokonalá láska vyháňa strach" (IJ 4, 18). Lenže v zlom srdci je miesto aj pre pokryteckú lásku. Tá je z vonkajšieho pohľadu zhodná s dokonalou láskou. Pokrytecká láska trápi, ničí, je zbavená liečivej, upokojujúcej a iniciatívnej pomoci. Umŕtvuje a zabíja vzťahy. Navonok sa predvádza ako láska dokonalá, ale jej účinok na život spoločenstva je zhubný. Preto apoštol Pavel hovorí: „Láska nech je bez pokrytectva! Sprotivte si zlo, pridržajte sa dobra!" (R 12, 9) Srdce ovplyvňované lepkavým, dotieravým zlom spochybňuje požiadavky evanjelia. Božie slovo sa stane pre človeka bezvýznamným, ba až malicherným. Zlo srdca vytláča Božie pravdy zo života. Stávajú sa nepotrebnými a zbytočnými. Dajme pozor! Zlé srdce nedbá na slová Pána Ježiša: „Ale ja vám hovorím: Každý, kto sa hnevá na brata, prepadne súdu, a kto by bratovi povedal: Hlupák! – Prepadne najvyššiemu súdu" (Mt, 5, 22). Zlému srdcu sa slovo živého Boha stane taľafatkou, hnevá sa ďalej alebo obviňuje iných. Vieme, že súd patrí Bohu, a preto nás evanjelium poúča: „Nesúďme sa teda navzájom, ale radšej súďte tak, aby ste bratovi nezavdali príčinu urážať sa, alebo pohoršovať" (R 14, 13). Človek však vo svojom zlom srdci nájde „lepšie" riešenia a neprestáva znevažovať brata. Hoci evanjelium hovorí: „Boh nádeje nech vás naplní všetkou radosťou a pokojom vo viere..." (R, 15, 13), on reaguje slovami: „Nepotrebné! Bez tej radosti a pokoja sa zaobídem." Alebo: „...a aby konali dobro, aby boli bohatí na dobré skutky, boli štedrí a vedeli sa rozdeliť s inými..." (1Tim 6,18). Odpoveď zlého srdca: „Duša, máš dosť všetkého na mnoho rokov; odpočívaj, jedz, pi, veseľ sa!" (Lk, 12, 19) Zloba vlastného srdca vytvára „nevšednú" blokádu voči životu podľa evanjelia a vlastne proti životu bez strachu. Ba ešte aj intelekt sa pridá. Hoci veríme a milujeme evanjelium, zlé srdce sa oprie o rozum a ľudská logika nám bráni riadiť sa Božím Slovom. Preto prosba: „Zbav nás zlého," je modlitbou, o ktorú sa denne budeme opierať, opakovane sa k nej vracať. Je úzkou bránou do slobody, do ktorej nás Kristus vedie. V pokušeniach sme zraniteľní viac ako kedykoľvek inokedy. Zlého srdca sa sami nezbavíme. So zlom, ktoré sa vplieta do mysle a zaťažuje srdce, sa nedajú robiť kompromisy ani dohody. Musíme sa ho zbaviť! Zlo musí von zo srdca, musí preč. Účinnou a priamou cestou je modlitba viery: „...ale zbav nás zlého." Neodhoďme smelú dôveru. Čakajme na Božiu odpoveď. Očakávajme a nevzdávajme sa po prvej prosbe.

J. Stupka

„Čo k tomu dodať? Ak je Boh za nás, kto proti nám? Ako by nám ten, ktorý neušetril vlastného Syna, ale vydal ho za nás všetkých, nedaroval s ním všetko? Kto bude žalovať na vyvolených Božích? Je to Boh, ktorý ospravedlňuje" (Rim 8, 31 – 32).

Netušené bohatstvo

Bohatý anglický barón Fitzgerald mal len jedného syna, ktorý zomrel ako mladý muž vo vietnamskej vojne. Barón sa nikdy nedokázal preniesť cez smrť svojho syna, no aj napriek nešťastiu bol stále úspešným obchodníkom. Svoj majetok investoval do cenných obrazov. Vo svojom závete určil, že túto umeleckú zbierku majú po jeho smrti vydražiť.

Keď Fitzgerald zomrel, o zbierku obrazov sa zaujímali mnohé múzeá, galérie aj jednotliví zberatelia. V deň aukcie sa zišlo veľa ľudí. Podmienkou predaja bolo, aby bol najprv vydražený portrét jeho syna. Keďže nemal žiadnu umeleckú hodnotu, nikto ho nechcel kúpiť. Po dlhšom váhaní sa prihlásil Fitzgeraldov starý sluha, ktorý mal mladíka veľmi rád. Za obraz ponúkol sto dolárov. Keďže o obraz nikto iný nemal záujem, dostal ho za túto sumu.

Po ukončení tejto transakcie sa organizátor aukcie vzpriamil ako svieca a do davu záujemcov zvolal: „Aukcia sa končí, lebo Fitzgeraldov závet obsahuje túto klauzulu: Kto kúpi obraz môjho syna, zdedí celý môj majetok vrátane obrazov."

Tento príbeh je slabou ilustráciou biblickej skutočnosti: *„Kto má Syna, má život; kto nemá Syna Božieho, ten nemá život (1J 5, 12).*

Podľa GBV Dillenburger GmbH

Boh počuje každý vzdych a ston

„Izraeliti však stále stenali a kričali pod ťarchou nútených prác. Ich volanie o pomoc v otroctve vystupovalo k Bohu" (2M 2, 23).

Jedna veriaca žena mala rakovinu v pokročilom štádiu. Raz sa sestre, ktorá ju pravidelne navštevovala, žalovala: „Niekedy sa cítim tak zle, že už neviem ani správne myslieť a modliť sa. Aj napriek utišujúcim liekom sa nevládzem pozbierať a trochu sústrediť." – „Môžete predsa stenať a vzdychať," odpovedala sestra. „To áno, moje dni sú plné vzdychov." – „Tak sa netrápte. Vaše vzdychy dosiahnu Božie ucho a srdce práve tak, ako vaše modlitby."

Bohu je jeden úprimný vzdych rovnako cenný ako tisíc zdĺhavých modlitieb. Vždy keď otvárame svoje srdce pred Bohom, môžeme si byť istí, že On naše vzdychanie počuje a rozumie mu. Je to úžasné, že vždy môžeme mať spoločenstvo s naším nebeským Otcom. Keď sme zdraví a naša myseľ je jasná, prinášame Mu svoje prosby a chvály premyslenými slovami. Keď sme však chorí a príliš slabí na to, aby sme svoje myšlienky formulovali, je potešujúce vedieť, že On počuje stonanie tých, ktorí Ho milujú. On pozná naše srdce. On vie, ako nám je, aj keď nie sme schopní odiať svoje pocity do slov.

Keď chýbajú mi slová, Ty zrieš môj viery vzhľad. Čo v hĺbke duše choré, sám usporiadaš rád.

Podľa GBV Dillenburg

Ako to správne funguje

„Veď každý, kto by vzýval Pánovo meno, bude spasený" (Rim 10, 13).

Každý človek bude musieť vydať Stvoriteľovi počet zo svojho života. Má si Ho ctiť a poslúchať. *„Všetci sa totiž postavíme pred Božiu súdnu stolicu. ... A tak teda každý z nás vydá Bohu počet za seba"* (Rim 14, 10 a 12).
Každý človek zhrešil proti Bohu. Nedbal na Jeho vôľu a prekročil Jeho príkazy. *„Niet totiž rozdielu, lebo všetci zhrešili a nemajú Božiu slávu"* (Rim 3, 22 – 23).
Každý človek, ktorý zomrie vo svojich hriechoch, bude Bohom odsúdený na večný trest. *„... každý človek umiera len raz a potom bude súd ..."* (Hb 9, 27).
Každý človek môže byť zachránený pred Božím súdom, pretože Ježiš Kristus zomrel na kríži za naše hriechy. *„Lebo jeden je Boh a jeden prostredník medzi Bohom a ľuďmi – človek Kristus Ježiš, ktorý dal seba samého ako výkupné za všetkých"* (1Tim 2, 5 – 6).
Každý človek, ktorý spozná svoju vinu a vyzná ju pred Bohom, ju bude mať odpustenú. *„... ak vyznáme svoje hriechy, on je verný a spravodlivý: Odpustí nám hriechy a očistí nás od všetkej neprávosti"* (1J 7, 9).
Každý človek, ktorý uverí, že Ježiš Kristus vzal svojou smrťou aj jeho vinu na seba, je zachránený. *„Uver v Pána Ježiša a budeš spasený..."* (Sk 16, 31).

Dobrá sejba

Existuje úkryt

Existuje život bez strachu?
Z čeho máme v životě strach?
Sotva bych to vyjmenoval všechno, z čeho máme strach.

I učedníci měli někdy strach, ačkoliv s nimi byl Pán Ježíš. Například na jezeře, když se plavili s Pánem. Nastala bouře, učedníci byli strachem bez sebe a Mistr v lodi klidně spal. Učedníci Jej probudili slovy: „Mistře, tobě je jedno, že zahyneme? Tu vstal, pohrozil větru a vítr ustal. Proč jste tak ustrašení? Ještě nemáte víru?" (Mt 4,38–40). Lidé v nebezpečí vyhledávají místo k úkrytu. Někdy utíkají do kostela a tam se modlí. Jsou chvíle, kdy lidé hledají Boha a mají dojem, že ho najdu jen v kostele nebo v modlitebně. Ale strach může být i v kostele, strach můžeš mít i v modlitebně. Žádné místo nás nezbaví strachu. Ale přece existuje úkryt.

Kdo může strach odstranit?

Na tvé životní lodičce je přece Pán Ježíš. Ty víš, že tam je, ale možná děláš všechno, jen abys Ho nemusel budit. Pomůžeš si sám, ale tím svůj strach neodstraníš. Když učedníci poznali, že je jejich námaha o záchranu v bouři na Genezaretsakém jezeře marná, probudí spícího Mistra. On je Mistrem nad strachem: Jak je to možné, že učedníci najednou zapomněli své zkušeností se svým Pánem a začali důvěřovat své síle? Vždyť to byli námořníci.

V Ježíšově blízkosti

Přijdou okamžiky, že moje zkušenosti a dovednost nestačí na to, co mě tíží, z čeho mám obavy a strach. Sám si nepomohu, tato pomoc není v mé moci. Před lety jsem ležel s těžkým infarktem na stole u lékaře. Jednalo se o moji známou lékařku, která mi řekla: „Máš infarkt jako hrom." Nechala mě samotného a odešla za kolegy, lékaři. Myslel jsem, že se nechce dívat, jak budu umírat. Byl jsem přesvědčen, že to jsou moje poslední minuty. V tu chvíli jsem v duchu prožil něco zvláštního. Viděl jsem na stěně před sebou obraz „obra"– stejný obraz jsem viděl před lety v jednom bratislavském muzeu. Jednalo se o spirálu, která vypadala, že nemá konce a já v ní ležel. Ve spirále jsem viděl nekonečnost – věčnost. V duchu jsem Pánu Bohu děkoval, že je se mnou. V tu chvíli ze mě spadly všechny obavy. Vypadalo to, jakoby mě držel za ruku můj Pán a Spasitel a já vidím nekončící věčnost. Nebyl to sen, nýbrž skutečnost. Nic jiného nás nezbaví strachu, než přítomnost Pána Ježíše. Prožil jsem to víckrát. V Ježíšově blízkosti nemá strach místo. Ale jsou i mnohem menší strachy, obavy, než smrt, ale ani na ty „malé" strachy často sami nestačíme. Klíčem je modlitba, kterou otvíráme dveře k Pánu Bohu. Jen s Ježíšem se krásně a bezpečně kráčí životem. Někdo je vedle mě, smím se na Něj ve dne v noci spolehnout.

Strach chodí vedle mě

Je přede mnou, za mnou, obchází mě, je nade mnou, je i pode mnou. Kam se jen otočím, všude jej mohu vidět, ale také vidím TOHO, který je v mé životní lodičce, v mém srdci. Avšak běda, kdyby se strach stal naším pánem! Neměli bychom se před ním kam schovat. Pouze když Ježíš promluví k bouři a dmoucím se vlnám, přestanou v mém životě obavy, přestane strach. Pán Ježíš je Pánem všech našich dnů, obav, strachu z čehokoliv.

Jít bezpečně

Jen tak můžeme jít bezpečně, bez strachu pozemským životem, neboť Ježíš nás přišel ze smrti a strachu zachránit.
On s námi je, ať přijde jakékoli nebezpečí. On nás provede úskalím života, On nás má ve své péči.

Vlastimil Pospíšil

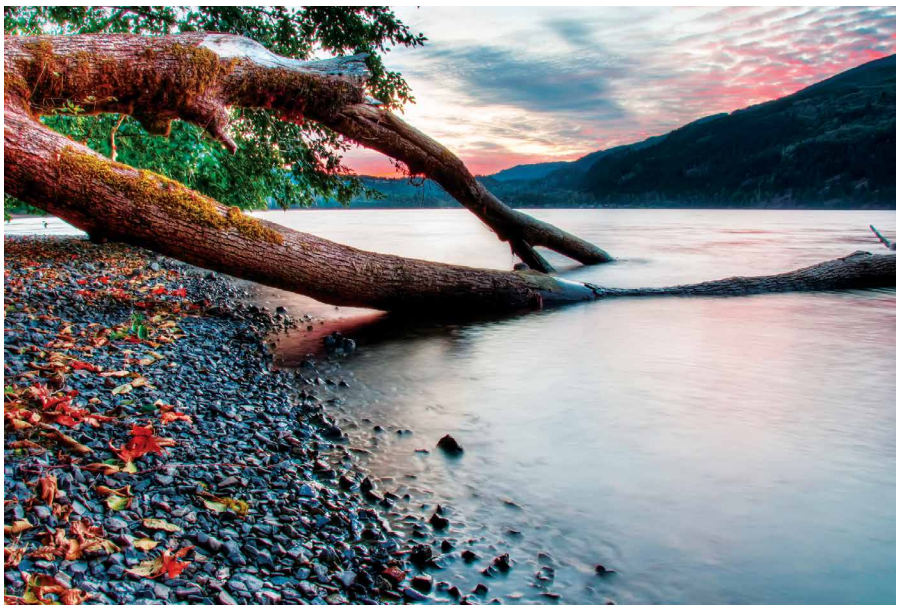

Princezny a princové – život bez obav (?)

Sedím u počítače, v náruči malinkou 2,5 měsíční, jen čtyřkilovou, černookou princeznu. Špatně se mi jednou rukou ťuká do klávesnice a ještě hůř rovnají myšlenky, o kterých chci psát. Černoočka si se mnou hraje, usmívá se, dokonce se už i hlasitě směje. Za chvíli pak mrká, vyžaduje pozornost, vystřeluje dudlík, kterým se ji snažím zaměstnat, abych mohl psát. Dávám ji manželce a konečně mám volné ruce.

Celý náš život je nějak spojen s „cizími" dětmi. V mém dětství to byly děti z SOS vesničky, které jsme si brávali na víkendy domů. Manželku na jiném konci republiky zase ovlivnily děti z dětského domova, které k nim jezdily na svátky a prázdniny. Později potom v tomto ústavu i pracovala.

Poté, co nám odrostly naše ratolesti, jsme chtěli pomoci aspoň jednomu dalšímu dítěti a požádali o adopci. Bylo to v 90. letech a během roku jsme absolvovali několik schůzek na krajském úřadu, kde jsme však nakonec neuspěli. Paní ředitelka tehdy prohlásila: „Máte vlastní děti, tak nechápu co byste chtěli?" V roce 2006 jsme se dozvěděli o možnosti profesionálního pěstounství a na stejném kraji se snažili přesvědčit krajské úředníky, že to opravdu existuje. Po několika telefonátech a konferenčních hovorech s pracovníky MPSV jsme konečně našli společnou řeč a vstřícnou úřednici, která se nám věnovala. Naši naději však po roce uhasila opět stejná ředitelka, tentokrát se slovy: „My tu vlastně žádné takové děti nemáme."

V roce 2011 jsme se dozvěděli o kampani na Pěstouny na přechodnou dobu. Přihlásili jsme se dle pokynů, následovaly návštěvy úředníků u nás doma, pohovory na kraji, nekonečné psychotesty a pak úžasná, roční příprava s lektory ze Slovenska. V říjnu 2012 jsme konečně dostali „glejt" a stali se pěstouny na přechodnou dobu.

První princeznu jsme dostali hned po náběhu Novely v lednu 2013. S porodní váhou 2,8 kg a předpokladem, že bude vhodná pro osvojení. Po třech měsících jí na kraji schválili nové adoptivní rodiče a o měsíc později jsme začali předávat. Samotné předávání trvalo 2 týdny, během nichž si maličká nejdřív zvykala na nové osoby kolem sebe, později ji nová maminka začala přebalovat a krmit. Na konci druhého týdne se princezna už jen otočila za našimi hlasy, ale ručičky už vztáhla k novým rodičům. Maličká získala nové, milující rodiče a my úžasné přátele. Dodnes jsme součástí jejich rodiny. Malují na zeď strom života a chtějí, abychom na něm byli jako součást její historie. Před dvěma týdny jsme společně oslavili druhé narozeniny slečny, která je čím dál podobnější na své nové rodiče, přebírá jejich mimiku, gesta. Kdybychom nevěděli, nenapadlo by nás, že se narodila jiné mamince.

Po třítýdenním odpočinku jsme si jeli do porodnice pro pětidenního chlapečka. Idylka skončila. Princ si do života přinesl koktejl abstinenčních příznaků. Až 20 x denně křeče, celé tělo propnuté do luku a po několika minutách to skončilo zatřepáním nožiček. Pomáhalo jen nosit a nosit. Chvíli úleva, pak znovu. Žádný oční kontakt a náznak přijetí. Pohybové postižení celé levé části těla. Podezření na žloutenku typu C.

Spolu s odborníky jsme hledali řešení, absolvovali lékařská vyšetření, genetické a infekční testy. Mnoho hodin v autě, mnoho kilometrů, mnoho hodin v čekárnách. Spoustu bolesti a pláče.

Po téměř třech měsících se malý najednou podíval a poprvé jsme věděli, že se dívá na nás. Abstinenční příznaky pozvolna ustaly a náš princ začal dohánět, co zameškal.

V té době jsme už měli za sebou mnohá školení a semináře „navíc", protože jsme potřebovali vědět, co se s takovým dítětem dá dělat a jak mu pomoci. Překročili jsme tehdy naše povinné vzdělávání skoro trojnásobně. Maličký se začal rozvíjet, ale tělesné postižení zůstalo. Navštívili jsme proto sami od sebe rehabilitaci a začali cvičit. Bylo to s pláčem, bolelo to na obou stranách, ale přinášelo to ovoce a v 9 měsících by předchozí postižení našel už jen odborník. Jeden z lékařů nám řekl, že bez nás by to byl ležák... To byla odměna!

V 10 měsících začalo předávání dlouhodobým pěstounům. Malý byl ale za tu dobu a prožité zkušenosti na nás tak navázaný, že předávání tentokrát trvalo 2 měsíce. Onen zákonný rok jsme stihli jen těsně, ale vše se podařilo a princ se dnes má moc dobře a s novou rodinou a třemi sourozenci krásně prospívá. Podařilo se! Předávání tentokrát bolelo. Přece jen, rok byl „náš" princ.

Následoval opět odpočinek, tentokrát delší... Už jsme se nemohli dočkat, kdy zazvoní telefon, že se máme dostavit pro další děťátko. Dočkali jsme se. Jeli jsme si pro další princeznu znovu do porodnice. Měla jen 2,1 kg a 42 cm. Nic tak malého jsme doma neměli! První oblečení měla pro panenky. Je ale zdravá, jen bude celý život menší, po rodičích. Je neuvěřitelně životaschopná! Oční kontakt máme od druhého dne u nás, ve stejný den se začala smát. Nejdřív jen ze snu, později už vědomě jako reakce na podněty. Dnes, ve 2,5 měsících, si sama hraje s hračkami na hrazdičce nad její postýlkou, umí si sama přistrčit dudlík a krásně i nahlas se směje. Zkouší první zvuky, první „ghhh..." a má radost, když se to povede.

Tato maličká už brzy půjde zpět ke své mamince, tatínkovi a bráškům. Bylo krásně vidět, že ji mají rádi a těší se, až ji budou mít doma. Pak znovu přestávka, nevím jak dlouho, ale vím, že už teď se těšíme na další... - vstávání co tři hodiny, vůni pokakaných plínek, pláč zrovna když mám plné ruce, žádný čas na sebe s manželkou, plný diář povinností... Ale i ten úžasný pocit, když držím tvorečka, který by bez nás ležel v nějakém ústavu.

Musím končit. Manželka peče, takže budu krmit, možná bude i nějaké voňavé nadělení... Ale neměnil bych! Přestože mám i své civilní zaměstnání, toto, co spolu s manželkou děláme pro děti, mne naplňuje a dává mi odvahu a sílu jít dál. A doufám, že se v ČR už nikdy nevrátíme ke stavu, kdy budou děti vyrůstat v ústavech, kdy někdo bude schopen veřejně prohlásit, že dítě do tří let nic necítí a proto nepotřebuje rodinu.

Jako křesťané máme úžasnou výsadu, že na toto vše nejsme sami. Jsme vděční, že máme zázemí našeho sboru, modlitby bratrů a sester a hlavně jistotu Božího vedení v této naší krásné, ale i náročné práci. Pane Ježíši, děkujeme za otevřené dveře do srdcí dětí i jejich nových rodin a dáváme Ti je do rukou. Amen.

Jirka Lučan

Bázeň či strach?

„Bázeň pred Hospodinom je zdrojom života, slúži na únik z osídiel smrti" (Pr 14, 27).

Iste si každý želá, aby sa mal v živote dobre. Alebo nie? Svet ponúka na dosiahnutie tohto cieľa rôzne prostriedky. Všetky sú však dočasné.

V 34. žalme sa nachádza osvedčená rada, ktorú so spoľahlivým úspechom vyskúšal aj žalmista Dávid. Mnohí sa už od tých čias riadili odporúčaním tohto Bohom inšpirovaného žalmu a neboli sklamaní. Aké sú to odporúčania?

Hľadať Boha – Báť sa Boha – Vyhýbať sa zlému

Ak sa pozrieme do Biblie na 34. žalm, vo veršoch 5 a 11 čítame: *„Hľadal som Hospodina, odpovedal mi..."; „... tým, čo hľadajú Hospodina, nič dobré nebude chýbať."* V 10. verši je výzva: *„Bojte sa Hospodina, jeho svätí, lebo tým, čo sa ho boja, nič nechýba."*

Nasledujú ďalšie napomenutia, ďalšie výzvy, ale aj nádherné zasľúbenia: *„... počúvajte ma, nech vás naučím bázni pred Hospodinom! Kto má rád život? Kto by nechcel vidieť dobré veci počas svojich dní? Chráň si jazyk pred zlom, svoje pery pred lživými rečami, odvráť sa od zla, konaj dobro, hľadaj pokoj a usiluj sa oň! Hospodinove oči hľadia na spravodlivých, jeho uši počujú ich volanie o pomoc. Tých, čo volajú o pomoc, Hospodin počuje, z každého súženia ich vyslobodzuje. Hospodin je s tými, čo majú skrúšené srdce, zachraňuje tých, čo majú ubitého ducha" (Ž 34, 12 – 19).*

GBV Dillenburg

Každý může být vítěz!

Ráno jsem vstal, otevřel láhev vodky a pořádně se napil. Pak jsem si dal kávu, umyl se, oholil a znovu se napil. Jen matně jsem si vybavoval, co bylo včera, co jsem dělal a kde jsem byl… prostě jsem si nic nepamatoval. Cestou k autobusu jsem se zastavil u benzínky na štamprli rumu. Nakonec jsem zakotvil s lahví piva v ruce na nádraží u Tabáku, kde postávali lidé jako já. Ponadávali jsme si na poměry a vše zapíjeli rumem. Dopil jsem další pivo a odjel do firmy na schůzku s mými společníky. Absolvoval jsem několik obchodních schůzek, podepsal nějaké „bianco" papíry, aby mohli jednat mým jménem, a vše zapil vodkou. Večer jsem se zastavil v hospodě na partičku mariáše. Ve hře jsem měl štěstí, ale doma na mě čekali jen dva psi – moji jediní opravdoví přátelé…

Obrat k lepšímu

Moje začátky popíjení alkoholu začaly kolem šestnácti let. Tehdy jsem se cítil již dospělý. Začal jsem kouřit, chodit na pivo, sem tam nějaká štamprle. Pomalu ale jistě se ze mě stal alkoholik. A tak to šlo rok od roku dále. Asi ve čtyřiceti letech jsem se přece jenom zastavil a začal přemýšlet o Bohu. Záhy jsem v Něho uvěřil. V té době mi umíral otec. Čím víc jsem cítil, jak otec chřadne, tím víc jsem mu říkal o Boží lásce. Bylo to o to těžší, že můj otec byl jedním ze zakladatelů komunistické strany. Z Boží milosti brzy pochopil, že cesta komunismu nikam nevede, že blaho společnosti nestojí na lidských tužbách. Přijal ode mě moje svědectví a zemřel jako křesťan smířený s Bohem.

Zpátky k alkoholu

V té době jsem se znovu oženil. Vzal jsem si tentokrát věřící ženu, která už měla dvě děti. Ale já jsem je nedokázal mít rád. Moje víra v Boha byla v té době stále ještě na začátku, byla velmi slabá. Byl jsem zaměřen především na výdělek, hnán touhou po majetku. Pomalu jsem přitom zapomínal na Boží hodnoty. A začal jsem opět pít. Domov mě úplně přestal bavit. Věnoval jsem se politice, práci a alkoholu. Se svým nevlastním synem jsem byl ve stálé rozepři. Byl líný, nechtělo se mu pracovat. Proti vůli celého podniku jsem ho přijal do zaměstnání. Chodil tam, jak se mu chtělo. Byly s ním stále problémy. Nakonec ho po třech měsících od mého odchodu do jiného zaměstnání vyhodili pro neschopnost. Manželka mi dávala za vinu synovo selhání. Tím mě strašně urazila. Ztratil jsem o všechno zájem, nic mě nebavilo, jen pití. To odstartovalo můj tvrdý alkoholismus. Brzy jsem se odstěhoval ze společného domova.

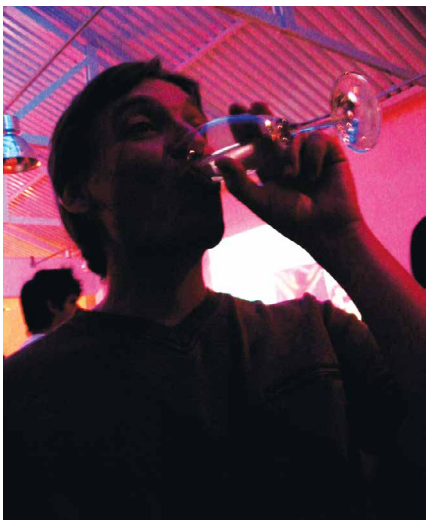

Beznadějný případ

Jednou v opilosti se mi stal těžký úraz. Zranil jsem si nohu, kterou jsem měl pak celý rok v sádře. Bolest jsem zase tišil pitím. Ale práci jsem nevzdal. I přes tyto problémy jsem se dal do podnikání. Firmu jsem však řídil tak, že jsem byl věčně „namol". V opilosti mi to myslelo, ale druhý den jsem si nic nepamatoval. Denní spotřeba byla tři čtvrtě litru tvrdého alkoholu plus nějaké víno a pivo. Výsledkem bylo, že jsem podnik úplně propil. Nakonec jsem skončil na protialkoholickém léčení. Z hlediska lékařských zpráv jsem byl úplně vyřízený, člověk ve čtvrtém stádiu alkoholismu, zvaného „Korsakovův syndrom". To už je poslední stádium před krematoriem. Podstoupil jsem čtyři měsíce tvrdé léčby na uzavřeném oddělení. K mým problémům se přidaly další nemoci. Z lidského hlediska jsem byl beznadějný případ, schopný dožít pouze na psychiatrickém oddělení.

Jiskřička naděje

V této situaci jsem si vzpomněl na svou víru a začal jsem opět číst Bibli. O Božím Slově jsem hodně přemýšlel. V zoufalství jsem se modlil za vysvobození. Dostal jsem díky tomu opravdovou touhu začít žít nově. Věřil jsem, že s Boží pomocí je to možné. Mým cílem bylo žít ve znamení úsloví: „Modli se a pracuj". I za to jsem se modlil. Po nějaké době jsem začal chodit do církve, kde jsem se obrátil na duchovní. Setkal jsem se se dvěma faráři, Milanem Vostřelem ze Slavkova a Martinem Kopeckým z Blanska. Oba mi pomohli najít cestu z bludného kruhu závislosti. Po vyléčení jsem už zůstal v kontaktu s církví, kde mám nádherné zázemí duchovní rodiny.

Modli se a pracuj

Nyní žiji plnohodnotným životem díky moudrosti, kterou mi dalo čtení Božího slova a modlitby. Od alkoholu jsem osvobozen! Už nepiju. Modlím se a pracuji a vím, že jedno bez druhého není správné. Snažím se být užitečný v církvi, pomáhám i lidem. Všechny je mám rád a lidé mě mají také rádi. Stačí říct: „Slávek to zařídí." Nevnucuji se, ale jdu tam, kde jsem potřebný. Jsem také členem Mezinárodního svazu Gedeonů. Jsem hrdý na to, že mohu v rámci této organizace rozdávat na různých místech naší republiky Bible. O to víc, že jsem sám mohl zažít, jakou moc měla Bible a Boží slovo v mém životě! S lidmi rozmlouvám a ukazuji jim Boží lásku. Dělá mi radost dávat lidem něco, co má trvalou hodnotu.

Vysvobození ze spárů alkoholu

Jsou to již čtyři roky, co jsem dostal dar milosti a byl zbavený démona alkoholu. Jenom pomocí Boží Lásky mohu odolat veškerým lákadlům a nátlakům zla. Patřím k jednomu z mála lidí, kteří prošli kroměřížskou léčebnou a vyléčili se. Znám se. Vím, že ze své síly bych nebyl něčeho podobného schopen. To Pán Bůh způsobil v mém životě obrat, dal mi znamení a ještě jednu šanci. Jestliže se mi někteří posmívají, že víra jsou berle slabých, děkuji Bohu za ty berle. A děkuji Bohu za každý nový den. Znovu a znovu se snažím udělat něco užitečného pro šíření zvěsti o Boží lásce a milosti pro každého člověka. I toho ztraceného a téměř již odepsaného.

Slávek Lamač

„Člověče, přičiň se, a Pán Bůh Ti požehná…" ***Staré české přísloví.***

„Člověče, bylo ti oznámeno, co je dobré a co od tebe Hospodin žádá: jen to, abys zachovával právo, miloval milosrdenství a pokorně chodil se svým Bohem" (Bible, Micheáš 6, 8).

Přijde den, apoštol Pavel říká, „kdy dílo každého vyjde najevo. Ukáže je onen den, neboť se zjeví v ohni; a oheň vyzkouší, jaké je dílo každého člověka. Když jeho dílo vydrží, dostane odměnu" (1. Kor 3, 13–14).
Zlaté, stříbrné a drahé kamení vytrvá, zatímco dřevo, tráva a sláma shoří v plamenech.

Přijde den

Pavel neříká, že bude testována kvantita naší práce. Neříká nic o maximálním počtu zameškaných hodin. Místo toho vše bude zaměřeno na kvalitu naší práce.
Warren Wiersbe (bývalý pastor Moody Church v Chicagu a mluvčí rádiové stanice Back to the Bible - „Vraťme se k Bibli") si v této pasáži

povšiml zajímavé věci, o které se zmínil zaměstnancům sboru Brooklyn Tabernacle. „Jaký je rozdíl mezi těmito materiály, kromě toho zjevného, že jedna skupina je ohnivzdorná a ta druhá není? Myslím, že je podstatné, že dřeva, trávy a slámy je hojnost... máme je přímo před tvými dveřmi nebo maximálně o pár kilometrů dál. Každý les, každé farmářovo pole má hojnost těchto materiálů. Ale když chceš zlato, stříbro a drahé kameny, musíš se k nim prokopat. Musíš se o ně snažit s velikou námahou. Nejsou uloženy jen tak někde kolem nás. Musíš jít hluboko do země."
Já osobně v těchto slovech vidím hloubku. K duchovní „konstrukci", která využívá dřevo, trávu a slámu, se přijde snadno – málo práce, málo hledání, žádná dřina, žádný porod. Jen si to spíchneš dohromady a bude to vypadat jako dostačující – na chvíli. Ale pokud chceš postavit něco, co vytrvá, až přijde Poslední soud, ta práce tě bude stát mnohem víc.
V ten den bude jedno, co si o tobě mysleli tvoji kolegové, křesťané. Nebude záležet na tom, co radili experti na marketing. Ty a já budeme stát před Ním, jehož oči jsou „jako oheň". Neobměkčíme Ho tím, že Mu řekneme o tom, jak skvělá byla naše strategie. Budeme čelit Jeho pronikavému pohledu. On se jen zeptá, zda jsme směle věřili Jeho Slovu.
Jim Cymbala se začal scházet při brooklynských bohoslužbách s méně než dvaceti členy v malé zchátralé budově v části města, kde život nebyl lehký. Je narozen v Brooklynu, byl a je velkým přítelem Davida i Garyho Wilkersona a častým přednášejícím na kazatelských a vůdcovských konferencích sponzorovaných World Challenge po celém světě.

Jim Cymbala

Nechala jsem se oklamat

Skutečný strach jsem v životě poznala až ve chvíli, když mi došlo, že ztrácím vlastní duši, protože jsem se nechala oklamat. Uvěřila jsem lži, která mě postupně a nenápadně připravila o vztah s Bohem, ačkoli jsem Ho upřímně hledala.

Poháněla mě zvědavost
Přes Internet jsem se dostala k duchovní literatuře, která slibovala, že se dozvím více o Bohu a duchovních věcech, což mě velice lákalo.
Koupila jsem si několik knih s hezkými názvy "O živém Bohu", "Tajemství Golgoty" a podobně.
Zarazilo mě ale hned na začátku první knihy, že nemám číst dál, pokud jsem již živého Boha ve svém životě našla. Já ho našla, ale zvědavost mě přesto poháněla dál.
Dále mě kniha nabádala k tomu, abych si připustila, že vše, co čtu, je pravda. Jenže pokud zaměníte lež s pravdou, duchovně vás to sváže, dáváte prostor ďáblu, aby jednal ve vašem životě, a vzdalujete se Bohu a pravdě. A já četla dál. Co by mi mohla udělat nějaká kniha?
Postupně jsem se nechala oklamat a ještě jsem byla hrdá na to, že vím víc než ostatní, jak všemu rozumím a že jsem našla odpovědi na otázky, na které jsem v Bibli nenašla odpověď.
Dnes už ale vím, že v Bibli jsou odpovědi na všechny moje otázky a že je to jediná pravda pro můj život! Není jiná, větší duchovní pravda, než co je psáno v Božím slově!
Podivné sny
Po nějaké době, kdy jsem četla ty lživé „duchovní pravdy", se mi začaly zdát podivné sny. Přišlo mi varování ve třech snech, jdoucích po sobě, v každém z nich na mě čekala smrt.
Zdálo se mi, že jsem spolu s jinými lidmi v nějaké kleci a čekám na vlastní popravu.
V dalším snu jsem ležela na posteli v nějaké ponuré chodbě a přede mnou řada lidí, držících se navzájem za ramena, postupně vrůstala až po vršek hlavy do prašné země. Byl to hrůzný pohled, postupně následovali další lidé a já čekala na té posteli, až na mě přijde řada. Tohle přeci nechci!
V posledním snu jsem scházela z travnatého břehu do vody, do nějaké místnosti, kde byla spousta lidí. Najednou se stěny místnosti začaly posunovat k sobě, začaly šlehat plameny, nastala panika a křik. Po probuzení mi okamžitě došlo, že není něco v pořádku, určitě nejsem na správné cestě! Všechno to byly lži, které mě odvedly od Boha a Pána Ježíše!
Strach
Měla jsem jedinou utkvělou myšlenku, vyhledat pomoc v našem sboru, kam jsem již asi dva roky nechodila. Jenže zlé duchovní síly se začaly bránit, byla jsem jak ochromená, nemohla jsem vstát z postele. Nedokázala jsem ani zavolat někomu mobilním telefonem, jakoby mi někdo svázal mysl. Prožívala jsem skutečnou hrůzu a strach. Přišla jsem i o spánek, dva týdny jsem ani na okamžik nedokázala usnout.
Věděla jsem, že potřebuji okamžitě pomoc a že to takhle už dlouho nevydržím. Taky mi bylo jasné, že je to duchovní problém a prášky ani doktor mi nepomohou. Jediná moje utkvělá myšlenka byla, abych vyhledala pomoc v našem sboru, ani modlitby a prosby o odpuštění totiž nepomáhaly. Jakoby mě Bůh neslyšel.
Proces uzdravování
Sebrala jsem veškerou sílu a v hrozném stavu jsem jela autobusem do našeho sboru v Karlových Varech, kde žel nikdo nebyl. Asi hodinu jsem se svým tříletým synem čekala venku, než se mi podařilo někomu dovolat. Nakonec přijeli bratři starší a modlili se se mnou. Vyznávala jsem před nimi i před Bohem svoje hříchy a prosila za odpuštění. Vzkládali na mě ruce, znovu jsem patřila Bohu a Pánu Ježíši. Spánek se mi ale nevrátil. Musela jsem poprosit Hospodina, aby mi odpustil, že jsem Mu ublížila. Pak jsem byla uzdravena a spánek se konečně dostavil. Ještě spoustu věcí jsem musela postupně vyznávat, aby došlo k celkovému uzdravení.
Jediná pravda
Přimkla jsem se od té doby k Bohu a Bible je pro mě jediná kniha, která dává život, je pro mě tou nejvyšší duchovní pravdou. Modlím se denně k Bohu, protože vím, jak důležité je mít s Ním osobní vztah, chci žít v čistotě, ryzosti, pravdě, lásce, odpuštění, tak abych se Mu líbila. Jsem vděčná, že jsem se mohla vrátit do našeho sboru, že mě bratři a sestry s láskou přijali. A že náš Bůh je tak dobrý a laskavý, že odpouští naše hříchy, vede naše životy, ochraňuje nás od zlého, miluje nás!

Míla Zvolánková

Dvakrát zachráněné dítě - aneb zázraky se dějí

Koncem listopadu loňského roku jsme u nás v Žatci prožili zázrak. Co bylo tím zázrakem? Zvěstování evangelia o Pánu Ježíši asi 600 studentům a učitelům středních a základních škol.

Pozvání našeho bratra kazatele Radka Pospíšila přijal bratr Tomáš Graumann, který svůj životní příběh vypráví studentům po celé republice.
Tomáš Graumann je jedním ze 669 dětí, které zachránil sir Nicholas Winton před nacistickými vyhlazovacími tábory. V srpnu 1939 malého Tomáše posadila maminka na Wilsonově nádraží v Praze do vlaku směr Anglie. Na poslední chvíli byl spolu s dalšími dětmi odvezen do Anglie. Nejdříve si myslel, že bude v Anglii jen na krátkou dobu a pak se vrátí domů. Nestalo se tak. Již nikdy neviděl své rodiče, mladšího bratra a většinu svých příbuzných. Všichni zemřeli v koncentračních táborech.

V anglickém městečku Selkirk místní církev zřídila domov pro židovské děti, odtud pak šel do jedné křesťanské rodiny. V Anglii poprvé slyšel o Ježíši Kristu, který je tím dávno zaslíbeným Mesiášem. Ve svém životopisu bratr Grauman píše: „Narodil jsem se jako prvorozený v židovské rodině. Byl bych určitě zahynul, kdyby mě nezachránil Nicholas Winton, který včas pochopil nebezpečí nacismu a nebyl mu lhostejný osud židovských dětí. Když jsem později slyšel evangelium a uvěřil v Ježíše Krista, který je nejen Mesiáš Židů, byl jsem zachráněn podruhé. Tentokrát nejen pro pozemský život, ale pro věčnost. Jako prvorozený syn právem náležím Bohu, chci mu sloužit a pro něho žít."
Po ukončení střední školy ještě studoval zdravotní a biblickou školu. Stal se misionářem na Filipínách, kde potkal svou ženu Carolin. Po službě misionáře se přestěhovali do Ameriky. Mají čtyři děti a deset vnoučat. Po revoluci r. 1989 se rozhodl vrátit do Čech, kde učil angličtinu.
O sobě říká, že je brněnským Židem, naturalizovaným Američanem, křesťanským misionářem na Filipínách a v Čechách.
Až po návratu do Čech se díky televiznímu pořadu náhodou dozvěděl, jak a kým byl vlastně zachráněn. Doposud cestuje po školách a vypráví svůj životní příběh. I ve svých 83 letech s nadšením svědčí mladým lidem o své víře v Ježíše Krista, ale také vypráví o hrůzách nacismu, na které se nikdy nesmí zapomenout.
Bratr Graumann po každé přednášce rozdával podepsané Nové zákony a letáčky o svém životě, které vydala Brněnská tisková misie. Nových zákonů rozdal přes 500 kusů.

Viděla jsem, jak je dlouho do noci podepisuje a ještě připisuje verše.
Bylo nám ve sboru velkou ctí hostit tak vzácného hosta. Svým zápalem pro službu evangeliem je mi velkým příkladem.
A jaký zázrak v této návštěvě u nás v Žatci ještě vidím já? Dvacet let dělám mzdy pro jednu školu. Často jsem se modlila za vedení školy a možnost vydat svědectví. Kolikrát jsem se o to také pokusila, ale vždy jsem byla slušně odmítnuta. Měla jsem tak malou víru, že jsem ani nedoufala, že by vedení školy chtělo přijmout nabídku na přednášku bratra Graumanna. Pán Ježíš ale konal. Na můj nesmělý dotaz, zda by měli o přednášku zájem, jsem dostala odpověď, že jim bude ctí, slyšet příběh pana Graumanna. Děti i učitelé této školy poprvé v životě slyšeli evangelium. Mou modlitbou a přáním je, aby toto v Žatci vydané svědectví od „dvakrát zachráněného dítěte" neupadlo v zapomnění.

Jiřina Vimpelová,
Bohem zachráněné dítě

Tréning identity kresťana v Poprade

Prekrásna scenéria Tatier za nádherného slnečného počasia vítala účastníkov prvého tréningu pre vedúcich odborov a komisií a pracovníkov BJB, ktorý sa konal v modlitebni BJB Poprad v sobotu 7. februára.
Bolo nás asi tridsať účastníkov z viacerých zborov BJB a prichádzali sme s rôznymi očakávaniami, lebo sme nevedeli presne, ako bude tréning prebiehať. Rada BJB sa totiž rozhodla vyskúšať tento nový formát stretnutia Rady s vedúcimi odborov a komisií BJB. Predchádzajúci formát stretnutí založený na výmene skúseností už vyčerpal svoj potenciál a minulý rok sa kvôli nezáujmu ani neuskutočnil.
Prvým pozitívom bolo, že o tento tréning prejavili záujem a zúčastnili sa ho okrem asi dvoch všetci vedúci odborov a komisií, a k nim pribudli ďalší záujemcovia z radov bratov a sestier najmä z miestneho zboru a z okolitých zborov BJB. Chceli sme naše stretnutie zamerať na praktické aspekty služby a života, a preto sme ako nosnú tému zvolili identitu kresťana.
Chválospevová skupina z Popradu nás na úvod viedla k chválam a modlitbám a potom už brat predseda Rady BJB Darko Kraljik položil základ pre naše úvahy a diskusie v prvej lekcii, kde hovoril o *Identite kresťana ako Božieho dieťaťa*. Pozreli sme sa pri tom na motívy našej služby. Pripomenuli sme si, aké životne dôležité je zakotvenie našej identity ako Božích detí. K identite môžeme mať dva prístupy. Buď moje správanie a môj spôsob života určuje moju identitu, to kým som, vtedy je to identita založená na vonkajších veciach a budovaní svojho imidžu. Alebo moja identita, to, kým som, že som Božie dieťa, určuje moje správanie a život. Podľa uvedených prístupov potom môžeme definovať identitu ako vonkajšiu (svetskú), ktorá je neistá a stále vyžaduje potvrdzovanie, a vnútornú (biblickú) založenú na vedomí toho, kto som v Kristovi, a na prijatí, ktoré sa nám už dostalo. To, ktorú identitu máme, rozhoduje, či slúžime so strachom a neustále hľadáme potvrdenie a prijatie, alebo s radosťou, lebo vieme, že sme prijatí.
V druhej časti sme sa potom v lekcii, ktorú nám sprostredkoval br. Ľubo Pál, kazateľ miestneho zboru, špecifickejšie zamerali na *Identitu kresťana ako člena cirkvi*. Táto téma umožnila pozrieť sa na konkrétne aspekty našej služby v spoločenstve veriacich. Pripomenuli sme si, že cirkev je zhromaždenie vyznávačov Pána Ježiša Krista. Stručne sme prešli rôznymi obrazmi cirkvi v Písme a ich významom (Božia rodina, stavba, vinica, stádo, telo Kristovo). Dôležité je, že sme časťou niečoho väčšieho, ale každý z nás má svoje miesto a význam pre celok. V diskusii sme hovorili o význame spoločenstva a na príkladoch rozoberali, aké je dôležité žiť svoju identitu v Kristovi v cirkvi, v zbore ako jeho tele a tam slúžiť. Popoludní sme po dobrom obede pokračovali treťou lekciou, ktorú si pre nás pripravil br. Miroslav Mišinec, kazateľ zboru BJB v Bernolákove, s témou *Identita kresťana ako zamestnanca*. Náš pohľad sme rozšírili z prostredia Božieho ľudu do sekulárnej sféry, kde žijeme väčšinu svojho života. Pripomenuli sme si, že práca je Božím darom pre človeka. Je Božia vôľa, aby sme pracovali, a rozmnožovali tak požehnanie, ktoré Pán dáva. Náš spôsob práce a prístup k nej je dôležitou súčasťou nášho svedectva a okrem rodiny nie je prirodzenejšie prostredie na budovanie vzťahov ako na pracovisku a pri práci. V diskusii sme hovorili o rozdieloch medzi fyzickou a duševnou prácou a medzi prácou v minulosti a súčasnosti a spôsoboch nášho svedectva prácou v meniacich sa podmienkach.

Po skončení tohto intenzívneho tréningu sme sa viacerí zhodli na tom, že v tejto forme má zmysel pokračovať aj o rok na ďalšom stretnutí. Všetkých srdečne pozývame na ďalší tréning. Ďakujeme bratom a sestrám zo zboru BJB v Poprade, že pre nás pripravili úžasné podmienky, aby sme mohli v pohode trénovať.

Ján Szőllős

Zemřela sestra Milada Pohlová

V pondělí 16. 2. 2014 zemřela po několikaměsíční hospitalizaci naše sestra v Kristu Milada Pohlová. Jsme Bohu vděčni za její službu jak v našem vinohradském sboru, kde se věnovala dětem, tak i pro celou Jednotu. Dlouhou dobu pracovala na „ústředí" i v Odboru sester.
Dožila se 94 let a do poslední chvíle byla radostnou křesťankou, která vyznávala „co bychom byli bez Boží milosti". Nezapomeneme ani na její modlitby, ve kterých připomínala, abychom nebyli toliko posluchači, ale i činitelé Božího slova. Sestra se zúčastňovala sborového života, dokud jí to zdravotní stav dovoloval. Jsme vděčni Bohu, že si ji odvolal bez bolestí a v pokoji.
Za sestry a bratry z vinohradského sboru

Erik Poloha

Ve sborníku „100 rokov rozsievania“ najdete:

- zajímavosti o době, ve které Rozsévač vznikal
- zprávy o práci sester
- zprávy a zajímavosti o sdružení mládeže

Zakladatelem Rozsévače je bratr Juraj Stanko. Motivací pro něj nebyla „objednávka“ ze strany baptistických sborů ani vedení cirkve. Byla to silná osobní touha, kterou mu Bůh položil na srdce - oslovovat lidi skrze psané slovo. V roce 1905 (v jeho 23 letech) u něj místní sbor rozpoznal evangelizační dar a byl zvolen za evangelistu místního sboru. Jednou z prvních věcí, které v tomto roce udělal, bylo vydávání měsíčníku „Dobrý pastýř“. Ten vycházel dva roky. Vydávání muselo být z finančních důvodů ukončeno. Již tehdy br. Stanko spolupracoval s bratrem kazatelem Michalem Markem. V roce 1914 se bratr Stanko znovu odvážně pouští do realizace svého snu a začíná vydávat Rozsévač spolu s kazatelem Karlem Vaculíkem. Po ukončení první světové války v roce 1918 se významně podílejí na budování Rozsévače i Lýdie a František Kolátorovi a Rozsévač se stává společným časopisem českého a společenského bratrstva. Další zajímavé informace se dočtete v publikaci: 100 let rozsévání.

Publikácii 100 rokov Rozsievania si môžete objednať na adrese: rozsievac@baptist.sk, alebo na telefóne (SK) 0908 571 039, +421 908 571039, V ČR můžete publikace objednat na adrese: btm@btm.cz

Rádio7
vysiela pre vás

- kresťanskú hudbu
- témy a poradenstvo
- svedectvá zo života
- spravodajstvo

Počúvajte nás a staňte sa naším partnerom!

č.ú.: 2629010483/1100

Bratislava: **103,6 MHz**
Nové mesto n. V.: **107,4 MHz**
Banská Bystrica: **107,7 MHz**

www.radio7.sk

rádio 7

Zasílání příspěvků

Své příspěvky můžete zasílat na adresu rozsievac@baptist.sk i dopředu! Vaše články zařadíme podle témat.

Články, prosíme, zasílejte v řádkování 1,5, s použitím písma Times New Roman, velikosti 12. Texty nijak neupravujte, nemusíte je zarovnávat na střed, pište plynule bez odklepávání „entrem“ na konci řádků. Dokumenty prosím posílejte ve formátu doc, ne jako docx. Texty na inzerci prosím zasílejte bez grafické úpravy, náš grafik váš inzerát upraví a zařadí na stránku. Pod text vždy napište autora článku, případně prameny, z nichž jste čerpali. Pokud možno, zašlete k článku fotografie, zvláště jedná-li se o ohlasy z akcí vašich sborů, blahopřání a pod. Fotografie pro tisk by měly být zaslány v nejvyšší možné kvalitě rozlišení ve formátech JPEG, EPS nebo TIFF. Nevkládejte je do textu, zašlete je zvlášť. Pokud budete posílat inzerci zpracovanou v PDF, převeďte písmo do křivek a PDF vytvořte ve vysoké kvalitě pro tisk, nejlépe i s ořezovými značkami. Jinak zasílejte inzerci ve formátu doc. (word)! **Upozornění:** Za obsahovou a stylistickou stránku textů vydaných v Rozsévači odpovídá autor. Redakce si vyhrazuje právo příspěvek krátit, upravovat, případně neuveřejnit a neodpovídá za obsah uveřejněných inzerátů. Všechny články procházejí jazykovou úpravou.

Děkujeme všem, kdo nám poslali články do minulého čísla Rozsévače a těšíme se na další svědectví.
Připravujeme velikonoční číslo Rozsévače s názvem „Oblečme si nesmrtelnost“. Napište nám na adresu: rozsievac@baptist.sk
Těšíme se na vaše svědectví, vztahující se k Velikonocům. Děkujeme.

Témata příštích vydání:

Číslo **4/ 2015** - **Oblečme si nesmrtelnosť** (Veľká noc) Uzávěrka: 19. 2. 2015
Číslo **5/ 2015** - **O našich pokladoch** Uzávěrka: 19. 3. 2015
Číslo **6 / 2015** - **Živý Boh (svedectvá)** Uzávěrka: 19. 4. 2015

Příspěvky nám můžete zasílat i dříve, zařadíme je dle tématu. Děkujeme.

Hľadáme nových prispievateľov/redaktorov

Našou túžbou je neustále skvalitňovať obsah Rozsievača. Hľadáme preto ľudí z ČR aj SR, ktorí by chceli vstúpiť do tejto služby v týchto oblastiach: – preklady správ a článkov zo sveta (anglický, resp. nemecký jazyk – krátke informácie zo zborového diania – rozhovory – spracovanie tematických článkov – fotoreportér. **Ak nemáte prax v danej oblasti, zabezpečíme vám zaškolenie. Potrebujeme vás :-)**

Predplatné na rok 2015

Odberatelia v SR:
- predplatné ostáva 13,50 € na rok (cena výtlačku 1,35 €) **+ poštovné**
- v platnosti ostáva, ze prvopredplatitelia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom)

- poštovné:
zbory - 1,1€ na kus a rok, jednotlivci - 4.8 € na kus a rok

Odberatelia v ČR:
- v dôsledku zmeny kurzu na 27,4 Kč/€ predplatné vychádza 370 Kč (cena jedného výtlačku 37 Kč) **+ poštovné**
- prvopredplatitelia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom)

poštovné:
zbory - 85 Kč na kus a rok, jednotlivci - 210 Kč na kus a rok
Zvýšenie cien poštovného pre ČR je spôsobené zohľadnením zvýšenia poštovného v roku 2014.
Zahraniční odberatelia: predplatné 13,50 €, poštovné 29 €
Platby realizujte na účty:
SR: IBAN SK35 0900 0000 0000 1148 9120 var. symbol 888, starý formát účtu: 1148 9120/9000, var. symbol 888
ČR: Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800 var. symbol 911 840
V tomto čísle si jednotliví odberatelia nájdu poštovú poukážku.
Za dary nad rámec predplatného vopred ďakujeme.

Vy jste byly povolané Ježíšem Kristem

Řím. 1–6b

BRATRSKÁ JEDNOTA BAPTISTŮ ODBOR SESTER V ČR

Drahé sestry,
pomalu se přibližuje termín naší každoroční sesterské konference a já vás všechny co nejsrdečněji chci pozvat jménem Odboru sester ČR a SR ve spolupráci se sborem v Praze 3 na Vinohradech, Vinohradská 68, kde se společná česko-slovenská sesterská konference bude konat **ve dnech 1. 5. - 3. 5. 2015.**
Téma: **„K čemu jsme povolané?"**
Budeme se společně zamýšlet nad tím, co říká Boží slovo o povolání ženy. Uvědomovat si, k čemu nás Pán Bůh povolává. Naším nejdůležitějším povoláním je žít v co nejbližším osobním vztahu s Pánem Ježíšem Kristem. Hlavním povoláním zůstává povolání k tomu, abychom někým byly a potom abychom něco dělaly. Ve středu našeho života musí stát Pán Ježíš Kristus, ne splněné úkoly. Jak víte, v loňském roce došlo ke změnám ve způsobu přihlašování a platby konference. Také letos se budete přihlašovat přes internetové stránky.
Prosím, čtěte pozorně následující informace!

PŘIHLÁŠKA

Přihlášku najdete na internetových stránkách www.bjb.cz
Na této stránce je odkaz „Konference sester 2015 v Praze", kde je možnost registrace (kliknete na „zde"). Zde budou také veškeré informace týkající se konference sester.
Po vyplnění a odeslání přihlášky vzápětí dostanete email s potvrzením přihlášení a údaji k platbě.
Číslo přihlášky použijte jako specifický symbol (to platí pro české i slovenské sestry). Vyplňte přihlášku i v případě, že nebudete chtít ubytování ani stravu, protože budete platit **konferenční poplatek – 1 den 100 Kč, 2 dny 200 Kč, 3 dny 300 Kč.**

PLATBA

České sestry - **Číslo účtu: 631 123 09/0800. Variabilní symbol: 911 815, Specifický symbol: číslo vaší přihlášky. Zpráva pro příjemce: jméno a sbor.**
Platba za celou konferenci včetně konferenčního poplatku, ubytování a stravy činí 1520 Kč. Tyto údaje platí pouze **pro platbu sester z České republiky v českých korunách.**
Slovenské sestry dostanou informaci od sestry předsedkyně R. Maďarové, na jaké číslo účtu mají EUR odeslat. Celková částka za všechny sestry pak bude převedena najednou na český účet. Kurz EUR ČNB k 9. 1. 2015 je 28,06 Kč. Podle něj je platba vypočítána a činí 54,17 EUR za celou konferenci, včetně konferenčního poplatku, stravy, ubytování. Přihláška je platná po zaplacení.

Přihlášku a platbu za konferenci je nutné zaslat nejpozději do 31. 3. 2015
Registrace bude probíhat ve sboru Prahy 3 Vinohradská 68 v pátek 1. 5. 2015 od 14 hod.
Cestu, jak se dostanete do sboru BJB Praha 3, Vinohradská 68, najdete na webových stránkách.
Osoba zodpovědná za přihlášky a platby je sestra
Iveta Procházková e-mail: iveta.prochazkova@baptist.cz,
tel. +420 734 680 026
poštovní adresa: kancelář VV BJB, Na Topolce 14, Praha 4, 140 00

Osoba zodpovědná za registraci a ubytování je sestra
Julka Hejlová, e-mail: julka.h@wo.cz
tel. +420 224 923 212, +420 604 160 567, poštovní adresa:
Na Zderaze 14, Praha 2, 120 00
Pokud budete mít jakékoliv dotazy, týkající se konference, ozvěte se na e-mail: helen.vcelak@gmail.com, tel +420 608 880 138, ráda vám odpovím.
Pokud byste se chtěly podělit na konferenci o svědectví, které se týká daného tématu, přispět písní, básní, prosím kontaktujte sestru Jiřinku Vimpelovou do 31. 3. 2015. E-mail: vimpelova@quick.cz, tel: +420 602 140 028, poštovní adresa: Velichov 37, Žatec 438 01
Chci vás, drahé sestry, povzbudit k tomu, abyste se na toto setkání připravily spolu s námi na modlitbách.
Každé pondělí večer probíhají na některých místech modlitby specielně za konferenci. Pokud chcete být informované, za co konkrétně je třeba se modlit, ozvěte se, ráda vám modlitební předměty budu sdělovat.
Věřím, že tak jako v předešlých letech, prožijeme společně nádherné chvíle v Boží přítomnosti, kde můžeme být proměňovány Duchem Svatým. Pro každou z vás je jistě připraven Boží dotyk, který vás bude provázet i v každodenním životě v místě služby, kam vás Pán povolává.

Za výbor Odboru sester BJB v ČR
Helena Včeláková – tajemnice OS

Inzerát

Maľovanie interiérov, kostolov a modlitebien, fasád, reštaurovanie. Zľava z ceny.
Kontakt: Tel. č.: 0905 389 162, www.reart.eu

Základné nastavenia

Seriálom zameraným na odborné poradenstvo v oblasti fotografovania s následnou biblickou aplikáciou a fotosúťažou vyhlásenou v čísle 1/2015 – sprevádza Vladimír Malý

Nastavenie veľkosti rozlíšenia a kvality JPG
Toto nastavenie nám umožňuje každý digitálny fotoaparát. Znamená to, z koľkých pixelov (bodov) sa bude skladať obraz. Naším cieľom sú krásne fotografie, preto nastavíme hodnotu na VEĽKÉ a bez kompresie.
Na kartu sa nám zmestí síce menej záberov, ale uprednostníme kvalitu pred kvantitou.
Ceny kariet sú v súčasnosti prijateľné a z veľkej fotky ľahko urobíme malú (*na internet alebo na posielanie e-mailom*).
Z malej fotografie sa nedá urobiť veľká, keď je urobená v malom rozlíšení.

Z jednej veľkej fotografie si môžeme dodatočne urobiť ešte ďalšie fotografie. **Nezabudnite si však urobiť kópiu, lebo orezaním fotografie a jej následným uložením sa pôvodná stráca.**

Nastavenie vyváženia na bielu - WB
Aby naše fotografie boli v reálnych farbách, tak ako ich vidíme, musíme aparátu povedať,

SYMBOL	MÓD	TEPLOTA V K
AWB	automatika	3000 - 7000
	priame slnko	5200
	tieň	7000
	zamračené	6000
	žiarovka	3200
	žiarivka	4000
	fotogr. blesk	6000
	manuál	2000 - 10000
K	stupne K	2500 - 10000

v akom farebnom spektre budeme fotografovať. Svetlo je elektromagnetické vlnenie s rôznou vlnovou dĺžkou, ktoré vytvára farebné spektrum. Naše oko vníma len časť spektra, ale aj tak je to veľmi široká škála. Oko pri rôznom osvetlení vidí vždy biely papier bielym, lebo náš mozog odchýlky farebného spektra koriguje. Našťastie nepotrebujeme poznať detailne farebnú charakteristiku svetla a stačí, keď si zapamätáme, že teplota svetla sa meria a udáva v stupňoch KELVINA.
Naše oko vníma žltú a červenú farbu ako teplé farby, lebo nám pripomínajú zdroj tepla ako napr. oheň či slniečko *(približne 1700K – 5000K).* Naproti tomu zelenú a modrú farbu vnímame ako studené farby, lebo voda či modrá obloha v nás vyvoláva pocit chladu *(približne 5500K – 10000K).*
Možnosti, ktoré nám fotoaparát ponúka, sú označené zrozumiteľnými symbolmi, ktoré nám nastavenie uľahčuje.
Majú ho všetky kompakty a zrkadlovky a sú dostupné väčšinou jedným tlačidlom, ktorým otvoríme menu na vyváženie. Potom vyberieme požadovanú voľbu a potvrdíme tlačidlom SET. Pri niektorých aparátoch je popri symbole uvedená aj hodnota K. Najpresnejšie nastavenie WB je manuálne a používa sa hlavne vtedy, keď je scéna osvetlená rôznymi zdrojmi svetla *(postupujte podľa návodu k aparátu).*

fotené pri dennom svetle - najvernejšie farby sú pri nastavení AWB

Vy, ktorí máte zrkadlovku a fotografujete vo formáte RAW, nemusíte sa vôbec touto problematikou zaoberať, lebo vyváženie bielej robíte v počítači.
V tabuľke sú uvedené symboly, ktoré nájdete vo vašom aparáte a tiež o aké nastavenie sa jedná. V treťom stĺpci je uvedená približná farebná teplota svetla v stupňoch Kelvina.
CVIČENIE: *odfotografujte portrét niekoho v prírode a vyskúšajte všetky možnosti nastavenia WB, ktoré vám váš aparát umožňuje a potom vyhodnoťte, ktoré nastavenie najlepšie vyhovovalo danému osvetleniu.*

Rovnako postupujte aj pri fotografii, ktorú zhotovíte vnútri v osvetlenej miestnosti. ***Nezabudnite vypnúť blesk.***
TIP:
Pre bežné fotografovanie nastavte WB na AUTO. Toto nastavenie vyhovuje pre väčšinu fotografií.
RADA:
Pokiaľ používajú fotoaparát viacerí členovia rodiny a idete fotografovať, skontrolujte si nastavenie ROZLÍŠENIA a WB. Taktiež si nezabudnite dobiť batériu a skontrolovať, či máte dostatok miesta na karte.

Zamyslenie
Vyváženie bielej v digitálnej fotografii je postup, ktorý nám zaistí, že naše fotografie budú farebne totožné so scénou, ktorú sme fotili.
S bielou farbou sa stretneme aj v Biblii, kde biela farba je nositeľkou svätosti a čistoty.
Učeníci, ktorí boli s Pánom Ježišom na vrchu, opísali Jeho rúcho pri premenení ako skvejúce a veľmi biele ako sneh, akého bielič na zemi nemôže vybieliť (Mar 9,3).
V SZ Hospodin skrze proroka Izaiáša hovorí Izraelovi, že ak budú činiť pokánie, tak ich hriechy hoci by boli ako šarlát, budú belšie ako sneh. Biele rúcho získavame vierou, že Pán Ježiš za naše hriechy zomrel a bol vzkriesený. Aj pri krste biele rúcho symbolizuje čistotu, ktorú získavame zadarmo od Boha. Ale v živote sa stáva, že si pošpiníme biele rúcho a ľudia vidia len tú špinavú časť nášho rúcha a to ostatné, čisté prehliadajú. Zápasme o to, aby naše rúcha boli vždy čisté ! Vzácne je ujstenie v Písme (1 Jána 1,8), ktoré nám hovorí, že máme prísľub očistenia, keď vyznáme svoje hriechy.

Vždy som milovala deti. Fascinuje ma na nich ich čistota, úprimnosť, úsmev, ich radosť pri hre. Mojím snom bolo stať sa detskou lekárkou. Chcela som pomáhať chorým deťom, starať sa o nich, uľaviť im od bolesti. Na medicínu ma napokon nezobrali, no túžba pomáhať tu zostala.

Zrniečka nádeje pre africké deti

Po rokoch som sa dostala k deťom, ktoré mali smutné príbehy a niesli si so sebou toho viac, ako by sme si my dospelí vedeli predstaviť. Boli v detskom domove a ich tváričky sa neusmievali, mnohé ani nevedeli plakať, lebo to pre ne nemalo zmysel. Mali čo jesť, boli čisto oblečené a čakali v svojich „domováckych" izbičkách, či príde mama a zoberie ich domov. Neskôr prišli do môjho života iné deti. Po mojom nástupe do Nadácie Integra, ktorá sa venuje rozvojovej problematike, som spoznala ich fotky, príbehy, ktoré ma „chytili za srdce". Tieto deti sú z Afriky, krajiny, kde je priepastný rozdiel medzi chudobnými a bohatými.
Sú tam milióny detí, ktoré vyrastajú na ulici, bez mamy, otca, bez akejkoľvek ochrany dospelého. Sú hladné, smädné, špinavé, choré, hrávajú sa na smetiskách, spávajú v krabiciach, ich spoločníkmi sú často potkany, hmyz. Tisíce týchto detí zomierajú na ulici. Ďalšie veľmi skoro dospejú, a keďže nemajú vzdelanie a tak ťažko nachádzajú prácu, stávajú sa z nich prostitútky a zločinci. Stávajú sa z nich ľudia bez nádeje, bez šance na lepší život.
Ale tá nádej tu je. Existujú organizácie, spoločenstvá i jednotlivci, ktorí otvorili svoje srdce pre takéto deti. Modlia sa za nich, povzbudzujú ich, finančne ich podporujú, aby mohli chodiť do školy, mnohí si adoptujú africké dieťa na diaľku. Snahou Integry je, aby tieto deti mali budúcnosť. Aby mali vzdelanie a potom prácu a aby mali niekoho, s kým majú vzťah, hoci aj na diaľku. Aby tu bol niekto, kto na nich myslí a dá im kus svojho „ja". Niekto, kto pomáha rozsievať zrniečka nádeje slabým a bezbranným. Pre mňa osobne je česť byť súčasťou toho.

Erika Kremská

Inšpirácie pre učiteľov nedeľných besiedok

Krátke predmetové lekcie

Komu patríš?

Predmet: ceruzka, ktorá má vyryté meno vlastníka
Lekcia: 1. Korintským 6, 19 – 20
Pozrite sa na túto ceruzku. Vidíte na nej niečo zvláštne? Áno, je na nej vyryté meno. Viete ho prečítať? Áno, je to meno mojej dcéry Katky. Koľkí z vás máte ceruzku alebo pero, na ktorom je vyryté vaše meno?
Teraz vám dám otázku. Myslím, že odpoveď na ňu je jasná. Komu patrí táto ceruzka? Pravdaže Katke. Nie je moja, je jej. A ako to viem? Pretože je na nej vyryté jej meno. Položím vám ďalšiu otázku: Ak si Božím dieťaťom, komu patríš? Ak je Pán Ježiš tvojím Spasiteľom, komu patríš? Odpoveď je jasná, však? Patríš Kristovi. Ako to vieš? Pretože si kresťanom – nosíš Jeho meno.
Ako získaš takúto ceruzku? Pošleš peniaze nejakej firme a firma na ňu vytlačí alebo vyryje tvoje meno. Niečo to stojí. Aj to, že môžeš byť Božím dieťaťom, niečo stálo. Ceruzky nestoja veľa, ale kresťania boli vykúpení drahou krvou Pána Ježiša. Aby sme sa ty a ja mohli volať kresťanmi, stálo to život Pána Ježiša.
Čo si myslíš, že by som mal robiť s touto ceruzkou? Zahodiť ju? Samozrejme, že nie. Musím ju vrátiť Katke, pretože jej patrí. Nesmiem si ju nechať. Takisto, ak si kresťanom, tvoj život patrí Kristovi. Žiť tak, aby si oslávil Jeho meno.

Cibuľa

Predmet: cibuľa
Lekcia: spoločenstvo so svetom je vidieť
V ruke za chrbtom mám niečo schované. Kto chce uhádnuť, čo to je? *(Dajte vybranému dieťaťu ovoňať ruku, v ktorej ste držali cibuľu.)* Teraz viete, že tá vec, ktorú ukrývam, je cibuľa. Cibuľa nás niečomu naučí. Predstavuje všetky zlé veci, ktoré ľudia robia. Spoločne ich nazveme „veci sveta". *(Diskutujte s deťmi, čo konkrétne rozumieme pod „vecami sveta").*
Ak sa s takýmito vecami zahrávame, je to na našich životoch vidieť. Naše životy napáchnu podobne, ako moja ruka napáchla cibuľou.
Myslíš si, že Pánovi Ježišovi sa páči, keď Jeho deti smrdia ako „veci zo sveta"? Pravdaže nie! Ak však robíš tieto veci, určite zanechajú stopy na tvojom živote. Zápach z cibule sa dá umyť. Ak ťa trápi nejaká vec v tvojom živote, o ktorej vieš, že nie je správna, popros Pána Ježiša o pomoc a odpustenie (1. Jána 1, 9). Ak je tvoj život zašpinený, vyznaj svoje hriechy Bohu a snaž sa žiť čistým životom pre Pána Ježiša.

„Pokoj vám zanechávam,
svoj pokoj vám dávam,
nie ako svet dáva, vám ja dávam.
Nech sa vám nermúti srdce
a nestrachuje!“

(Ján 14, 27)

Za fotografie publikované v tomto čísle pekne ďakujeme. Ich autormi sú: M. Horáčková, www.christianphotos.net, Photo: © kevron2001 / Dollar Photo Club. Photo: © millaf / Dollar Photo Club a archív redakcie.